

Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ, ΑΡΙΘ. 7—ΑΘΗΝΑΙ—ΤΗΛ. 33.839

ΤΟΣ Α' Αριθ. Φύλ. 14

Κυριακή 26 Αυγούστου 1946 Π.Ο.Η.

Τιμή φύλλου δρχ. 200.—

Δελφοί: Στήμειτε και κρατείτε τὰς παραδόσεις ἡμῶν διὰ λόγου εἴτε διὰ ἐπιστολῆς ἡμῶν.
Β'. Θεοσ. Κεφ. Β'. 15

Συνδρομαί: Ἐξάμηνος δρχ. 3.000. Ἐτησία 6.000
Ἐξωτερικοῦ ἑξάμ. δολ. 4.—Ἐτησία Δολλ. 8

ΕΜΒΑΣΜΑΤΑ ΣΥΝΔΡΟΜΩΝ

Ἐπιστολαὶ ἀφορῶσαι τὸ φύλλον καὶ ἐμβάσματα, μόνον διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν, ἀπευθύνονται: Πρὸς τὸν Σεβασμιώτατον Ἅγιον Μεγαρίδον Κύριον Κύριον Χριστοφῶρον Χαλκοκονδύλη 7—Ἀθῆναι
Διευθυντής: Ὁ Σεβ. Ἅγιος Μεγαρίδος κ. Χριστοφῶρος

ΗΘΙΚΟΚΟΙΝΩΝΙΚΑ ΔΙΔΑΓΜΑΤΑ

Ι'.

Ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ ἡμῶν κατελήξαμεν εἰς τὸ ὅτι ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, διαστέλλοντα τὸ ἐγὼ του ἀπὸ τὸν ἄλλων ἀνθρώπων, καὶ φυγαδεύσαντα τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην, εἰρήνην, καὶ δικαιοσύνην, συνεπεῖρα τῆς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ὁπομακρύνσεώς του, δὲν ἠδύνατο νὰ προέλθῃ ἡ εἰρηνικὴ συμβίωσις αὐτοῦ μετὰ τῶν ὁμοίων του.

Καὶ αὐτῷ φυγαδευθείσης ἐκ τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου τῆς εἰρήνης, τῆς ἀμοιβαίας ἀγάπης, καὶ ἀλληλεγγύης, ἐπεκράτησεν ἡ διαμάχη καὶ ὁ ἀνταγωνισμὸς μετὰ τῶν ἀνθρώπων, ἀμειψόμενον τις τὴν νὰ ὑποσκελίσῃ ἐν τῇ βιοπολίᾳ καὶ τῇ ταπεινῇ κοινότητι τῶν χθαρμαλῶν καὶ χαμαιζήλων παθῶν καὶ ὀρέξεων. Τὴν τοιαύτην διαστολὴν τοῦ ἐγὼ τοῦ ἐνὸς ἀνθρώπου ἀπὸ τῶν ἄλλων ὁμοίων του, ἐξ ἧς πηγάζει τὸ κακὸν καὶ ἡ ἀμαρτία, καὶ πάσα ἡ λοιπὴ ἐν τῷ κόσμῳ κακοδαμονία, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ἐξοστρακίσῃ, καὶ καταλύσας πάντα φραγμὸν μετὰ τῶν πόθων καὶ ἐπιθυμιῶν τῶν ἀνθρώπων, ἐνώσῃ αὐτοὺς ἐν τῇ ἐνιαίᾳ ἀγάπῃ μετ' αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ μετ' ὅλου τοῦ κόσμου.

Πρὸς τοῦτο ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς ἐμβολιάσας οὕτως εἰπεῖν τὸν ἄγριον ἄνθρωπον διὰ τοῦ ἡμέρου χυμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, καὶ ἐμφυσήσας εἰς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τὴν Θεῖαν αὐτοῦ πνοὴν καὶ ἰδιότητα, ἐξημέρωσε καὶ ἀνεγέννησεν αὐτὸν ἡθικῶς διὰ τῆς Θεῖας ἀγάπης καὶ τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος. Καὶ ὥς τὸ ἄγριον δένδρον, ἐμβολιαζόμενον διὰ τοῦ χυμοῦ ἡμέρου δένδρου, προσκτάται, οὐ μόνον τὴν ἰδιότητα τοῦ ἡμέρου δένδρου, ἀλλὰ καὶ τὴν δυναμικότητα τοῦ παράγειν θρεπτικὸν καὶ εὐχάριστον καρπὸν, οὕτω καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἀγρία οὖσα τὸ πρότερον, καὶ ὥς τοιαύτη ἀκάνθας καὶ τριβόλους παράγουσα, εἴτα ἐμβολιασθεῖσα διὰ τοῦ οὐρανίου χυμοῦ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως, καὶ μεταλαβούσα τῆς χάριτος τοῦ πλάου καὶ εὐοχάνου Ἰησοῦ καὶ τῆς δυνάμεως τοῦ Παναγίου Πνεύματος, οὐ μόνον φκειοποιήθη τὴν ἰδιότητα αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ προσεκτήσατο τὴν δυνάμιν τοῦ ποι-

εῖν τὸ ἀγαθόν, καὶ ἐπιτελεῖν τὸ θεῶς-στον καὶ Ἄγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ.

Ὅντως διὰ τῆς Χριστιανικῆς Πίστεως καὶ τοῦ Ἁγίου Βαπτίσματος ἀποβάλλομεν τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς ἀμαρτίας, τὸν διαστέλλοντα τὸν ἑαυτὸν τοῦ ἀπὸ τῶν ἄλλων, καὶ ἐνδυνάμεθα τὸν νέον ἄνθρωπον, τὸν Ἀγιαζόμενον διὰ τῆς Χάριτος τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ Φωτισμοῦ τοῦ Παναγίου Πνεύματος, καὶ ἐνούμενου μετ' αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ μετὰ τῶν ὁμοίων του. Συνεπεῖρα δὲ τῆς ἐνώσεως ταύτης ἕκαστος Χριστιανὸς θεωρεῖ τὴν δυστυλίαν τοῦ ἄλλου ὡς ἰδίαν, καὶ ἐπιδιώκει τὴν Θεραπεσίαν αὐτοῦ, ὥς ἀπαλλαγὴ καὶ ὁ ἴδιος ἐκ τῶν θλίψεων συνεπειῶν αὐτῆς. Διὸ καὶ ὁ Ἀπόστολος τῶν Ἑθνῶν λέγει «μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητεῖτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἐτέρου ἕκαστος». (Κορινθ. Α'. 10, 24).

Ἐπεὶ δὲ ὁ Χριστὸς, ὡς τέλειος θεὸς καὶ τέλειος ἄνθρωπος, οὐ μόνον ἐκπροσωπεῖ τὸν τελειότατον πρότυπον τῆς ἡθικῆς, ἀλλ' ἔχει καὶ τὴν δυνάμιν, ὡς νικητὴς τοῦ κόσμου καὶ τῆς ἀμαρτίας, νὰ ἐμβάλῃ εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν ἀπαιτουμένην ἡθικὴν ἐπίπρωσιν πρὸς κατανίκησιν τοῦ κακοῦ καὶ τῆς ἀμαρτίας, καὶ νὰ πείσῃ αὐτόν, ὡς ἀνώτερος πάσης ἀνθρωπίνου πλάνης, διὰ τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως τοῦ ἀνθρώπου, ἀποτελεῖ τὸν κυριώτερον ὅρον καὶ σκοπὸν τῆς δημιουργίας καὶ τῆς ἀποστολῆς αὐτοῦ ἐν τῷ κόσμῳ. Τοῦτου ἕνεκεν ὁ Χριστιανὸς ἄνθρωπος εὐλόγως καὶ προθύμως σαγηνεύεται καὶ αἰχμαλωτίζεται ὑπὸ τῶν θελημάτων τοῦ Θεοῦ καὶ οὐρανίου ἡθικοῦ κάλλους τοῦ Χριστοῦ, καὶ μετὰ προθυμίας καὶ ἐμπιστοσύνης ἀποδύεται εἰς τὸν τραχὺν καὶ ἐπιμοχθον ἀγῶνα τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ τελειοποιήσεως, καὶ τῆς ἐξομωίσεως αὐτοῦ πρὸς τὸν Χριστόν. Οὕτω ὁ ἄνθρωπος, ἔχων ὡς πρότυπον τοιοῦτον ἡθικὸν καὶ μεγαλειώδες πρόσωπον, καὶ τοιοῦτον συμπαραστέτην καὶ συμβοηθὸν εἰς τὸν ἀγῶνα τὸν ἡθικόν, οἷος ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, λίαν εὐελπίστως καὶ προφρόνως αἰρεῖ ἐπ' ὧμων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, ἵνα ἐπακολουθήσῃ τοῖς Ἱγχεσιν ἐκεῖνου, ὅστις εἶνε ἡ πηγὴ τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς οὐρανίου Μακαριότητος.

Ἰδοὺ λοιπὸν ἡ σχέση καὶ ἡ ἄλλη-

λεγγύη μετὰ τοῦ Δογματικοῦ καὶ ἡθικοῦ περιεχομένου τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν.

Ἰδοὺ δὲ καὶ ἡ ἡθικὴ ἰδέα καὶ ἡ ἡθικὴ δύναμις, ἣν ἀρύεται ὁ Χριστιανὸς ἐκ τοῦ Μυστηρίου τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὡς καὶ τῶν λοιπῶν Μυστηρίων τῆς Ἁγίας καὶ ἀκωμήτου ἡμῶν Πίστεως. Ἀνευ δὲ τῆς Πίστεως ταύτης ἀδύνατον ὁ φυσικὸς ἄνθρωπος, παρ' ὅλην τὴν λογοφροσύνην τοῦ Καντίου, καὶ τὸν Δογματισμὸν τοῦ Τολστόη, νὰ πραγματοποιήσῃ τὸ Εὐαγγελικὸν ἰδεώδες τῆς ἡθικῆς, ὅπερ κατορθοῦται διὰ τῆς ἡθικῆς δυνάμεως, ἣν ἀρύεται ὁ ἄνθρωπος ἐκ τῆς Πίστεως πρὸς τὸν Χριστόν.

Τὸ πρᾶγμα εἶναι αὐτόδηλον καὶ φυσικῶς εὐεξήγητον. Διότι τις ἀποφασίζει νὰ ἀποδύθῃ εἰς ἕνα τραχὺν καὶ πολύμοχθον ἀγῶνα, χωρὶς νὰ ἔχῃ ἕνα σκοπὸν ὑψηλόν, καὶ ἀντάξιον πρὸς τοὺς μόχθους καὶ τὰς θυσίας, ἃς συνεπάγεται ἕκαστος ἀγὼν, καὶ διὰ τῆς ἰδέας καὶ ἡθικῆς; Καὶ πάλιν τις δύναται νὰ διανύσῃ ἐπιτυχῶς ἕνα μακρὸν καὶ δυσχερὲς ἀγῶνα, ἀνευ τῶν καταλήλων προπονήσεων καὶ τῶν ἀπαιτουμένων γνώσεων καὶ ἐφοδίων πρὸς κατανίκησιν τῶν εἰς ἕκαστον ἀγῶνα παρεμβαλλομένων κωλυμάτων καὶ ποικίλων ἀντιδράσεων. Καὶ ἂν εἰς τοὺς ἔξω ἀγῶνας, καθ' οὓς ἔχομεν ἀνταγωνιστὰς ἀνθρώπους ὁμοίους ἡμῖν, μὴ ἀπληλαγμένους ἀνθρωπίνων ἀδυναμιῶν καὶ ἀτελειῶν, ἀπαιτεῖται εἰς εὐγενὲς σκοποὺς, εἰς ὀπλισμὸς, καὶ ἀνάλογος τῶν φυσικῶν δυνάμεων συντονισμὸς, πόσῳ μᾶλλον, ὅταν πρόκειται νὰ ἀποδύθῃ ὁ ἄνθρωπος εἰς τὸν ἀγῶνα τῆς ἡθικῆς αὐτοῦ τελειοποιήσεως, καθ' ὃν δὲν ἔχει πλέον νὰ ἀνταγωνισθῇ πρὸς ἕνα ὁμοῖόν του, ἀλλὰ πρὸς αὐτὰς τὰς ὀργώσας καὶ ἀκαθέκτους ὁρμὰς καὶ ὀρέξεις τῆς φύσεως, ἡ κάλλιον εἰπεῖν κατὰ τὴν ῥῆσιν τοῦ Θεοῦ Παύλου, «πρὸς τὰς Ἀρχάς, πρὸς τὰς Ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκοτοῦ τοῦ αἰῶνος, τοῦτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις»; (Ἐφεσίους 6, 12-18).

Ἀληθῶς τὰ μεγάλα ἔργα δὲν ἐπιτελοῦνται, παρὰ μόνον, ὅταν ὡς ἀφειρητὰ καὶ ἐλατῆριον ἔχωσιν ἕνα σκοπὸν πολὺ εὐγενὲς καὶ λίαν ὑψηλόν. Ἀλλ' οὐδὲν

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΚΑΙ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΟΝ Π.Ο.

	Π.	Ν.	
Δευτ.	27	9	Ποιμένος δσ. Φανουρίου μ.
Τριτ.	28	10	Μωυσέως δσ. "Αννης πρ.
Τετ.	29	11	† Απ. Τ. Κ. Προδρόμου
Πεμ.	30	12	† Αλεξάνδρου, Ιωάν. Αρχ.
Παρ.	31	13	† Κατάθεις, Τ. Ζ. Θεοτ.
ΣΕΠ	ΤΕ	ΜΒ	ΡΙΟΣ
Σάβ.	1	14	Συμεών Στυλίου
ΚΥΡ.	2	15	ΙΔ' Ματθ. Ιωάννου νηστ.
Δευτ.	3	16	"Ανθίου Ιερ. Θεοκτιστου
Τριτ.	4	17	Βαβύλα Ιερ. συν αυτῷ 84
Τετ.	5	18	Ζαχαρίου προφ.
Πεμ.	6	19	† Ανάμν. εν χθόναις θ. Αρχ.
Παρ.	7	20	Προεδρ. Γενν. Θεοτόκου
Σάβ.	8	21	ΓΕΝΕΣΙΟΝ τῆς Θεοτόκῃ

υψηλότερον και ευγενέστερον του κα-
τορθώματος τῆς ἡθικῆς τελειοποιήσεως
τοῦ ἀνθρώπου, καὶ δι' ὑποτάσσημερινὰς
συνθήκας τῆς ἐκλύσεως τῶν ἡθῶν. Διό-
και τις τῶν ἡθικολόγων ἀπεφάνητο «εὐκο-
λότερον εἶναι νὰ κερδήσῃ τις ἑκατὸν
μάχας, τὴν μίαν κατόπιν τῆς ἄλλης,
παρὰ νὰ νικήσῃ τὸν ἑαυτὸν καὶ τὰ πά-
θη του εἰς τὸν ἀγῶνα τῶν ἡθικῶν ἀρι-
στειῶν».

Τούτου ἕνεκα, ἵνα κατοχύρῃ τις ἐν
τῷ ἡθικῷ ἀγῶνι κατὰ τῶν ἀλόγων καὶ
ἀκαθέκτων τῆς φύσεως ὁρμῶν, καὶ νι-
κήσῃ τὰ ἄλογα πάθη τῆς σαρκικῆς φι-
ληδονίας, δέον νὰ ἔχη, ἐκτός τῆς ἰδίας
δυνάμεως, καὶ τὴν ἐνίσχυσιν καὶ τὴν
χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἄνευ τῆς ὁποίας
οὐδὲν δυνάμεθα κατὰ τὴν Θεῖαν ρῆσιν
Αὐτοῦ «χωρὶς ἡμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν
οὐδέν». (Ἰωάν. 15,5).

Συγχρόνως δὲ πρὸς διάπραξιν ἑνὸς
μεγάλου καὶ ὑψηλοῦ ἔργου, ὅσον εἶναι
ἡ ἡθικὴ τελειοποίησις τοῦ ἀνθρώπου,
ἀπαιτεῖται καὶ εἰς σκοπὸς μίαν ὑψηλὴν
καὶ ἰδανικὴν, ὅστις νὰ δικαιολογῇ τὰς
δυσκολίας καὶ τὰς θυσίας, δι' ὧν κα-
τορθοῦνται τὸ μέγα ἔργον. Διότι, καὶ ἂν
ὑποτεθῇ ἀκόμη, ὅτι δύναται ὁ ἀνθρω-
πος νὰ κατεργασθῇ τὴν ἡθικὴν τελειο-
ποίησιν αὐτοῦ διὰ τῶν ἰδίων δυνάμεων,
καὶ ἄνευ τινὸς ὑψηλοῦ καὶ ἡθικοῦ σκο-
ποῦ, διατρέχει τὸν κίνδυνον νὰ ἀκούσῃ
τὴν κατάκρισιν τοῦ ἀφρονος πλουσίου,
κατ' ἀντίθετον βεβαίως ἔννοίαν, ἀφρον,
ἣν δὲ ἡτοίμασας ἀρετὴν καὶ ἀγαθοεργί-
αν τίνι ἔσται; Σοὺ θανόντος ἐν τῇ ἀ-
πορίᾳ καὶ ἄνευ ἐλπίδος πρὸς τὴν ἀπό-
κτησιν τῆς αἰωνίου ζωῆς καὶ τῆς οὐ-
ρανίου μακαριότητος ἐν τῇ βασιλείᾳ
τοῦ Θεοῦ;

Ὅντως πᾶσα ἀγαθοεργία καὶ πᾶσα
ἐν γένει ἀρετὴ καὶ ἂν ὑποτεθῇ ὅτι εἶνε
δυνατὸν νὰ συντελεσθῇ ἐκτός τοῦ Χρι-
στιανικοῦ περιβάλλου, ἥτοι ἐξ ἐγωϊσμοῦ
καὶ αὐταρεσκείας, ἀποβάλλει τὸν ὑψη-
λὸν αὐτῆς χαρακτήρα καὶ τὴν ὑπέροχον
ἀξίαν της, διότι πάσης πράξεως τὴν ἀ-
ξίαν, ἢ τὴν ἀπαξίαν, προσδίδει τὸ ἐλα-
τήριον, ἐξ οὗ αὕτη ὁρμάται, καὶ ὁ σκο-
πός, πρὸν δὲ αὕτη ἀποβλέπει. Καὶ ὅπως
πᾶσα πράξις τοῦ ἀνθρώπου ἀναλόγως
τῶν ἐλατηρίων καὶ τῆς ἐλευθέρως βου-
λήσεως αὐτοῦ ἀνάλογον ἐπισπάται τὸν
ἔπαινον, ἢ τὴν κατάκρισιν τῆς κοινω-
νίας, οὕτω καὶ ἐκάστης ἀρετῆς καὶ ἀγα-
θοεργίας, ὥς καὶ ἐκάστης ἀδικοπραγίας
καὶ ἁμαρτίας ὁ ἡθικὸς ἔπαινος, ἢ καὶ
ὁ ἡθικὸς καταλογισμὸς ἐφαρτάται ἐκ
τοῦ ποιοῦ τῶν ἐλατηρίων, ἐξ ὧν ὁρμά-
ται ἡ πράξις, καὶ τῆς ἐλευθέρως βου-
λήσεως τοῦ πράττοντος ταύτην.

† Ὁ Πρ. Φλωρίνης ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Η ΣΤΗΛΗ ΜΑΣ

ΔΙΑ ΤΟ ΕΟΡΤΟΛΟΓΙΑΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Υπὸ τοῦ Σεβ. Ἐπισκ. Διευκρίσεως
κ. ΠΟΥΓΚΑΡΗΟΥ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τὸ περιεχόμενον τοῦ Σιγγιλλίου τῶν
ὡς εἵπομεν Ἀγίων Πατριαρχῶν ἔχει σὺν
τοῖς ἄλλοις καὶ ταῦτα.

«Ὅστις δὲν ἀκολουθεῖ τὰ ἔθιμα τῆς
Ἐκκλησίας, ὡς αὐτὴ Ἐπὶ Ἀγίᾳ Οἰκουμ.
Σύνοδοι ἐθέτισαν καὶ τὸ Ἅγιον Πάσχα
καὶ τὸ Μηνολόγιον καλῶς ἐνομοθέτησαν
νὰ ἀκολουθῶμεν, καὶ ἐπιθυμεῖ νὰ ἀνατρέ-
ψῃ καὶ καταργήσῃ τὰ πατροπαράδοτα
δόγματα καὶ ἔθιμα τῆς Ἐκκλησίας, ὡς
ἔχει τὸ ἀνάθεμα καὶ ἐξω τῆς τοῦ Χρι-
στοῦ Ἐκκλησίας, καὶ τῆς τῶν πιστῶν
ὁμολογίας ἔστω».

Κατὰ ταῦτα τὸ Ἐορτολόγιον λαμβα-
νόμενον ὡς παράδοσις τυγχάνει ἀνεπίδε-
κτον μεταβολῆς.

Τούτῳ λαμβανόμενον ὡς Δόγμα Πί-
στεως, εἰς περισσώτερον τυγχάνει ἀνεπί-
δεκτον μεταβολῆς.

Καὶ εἶναι Δόγμα, ἐφ' ὅσον δι' αὐτοῦ
ἐκδηλοῦνται ἡ ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας καὶ
ἐμφανίζεται αὕτη Μία, πρὸς τὴν ἡ Πίστις
ἐν τῷ Σύμβολῳ φαίνεται ὡς Δόγμα.

Διὰ τοῦ ταυτοχρόνου εορτασμοῦ τῶν
Χριστ. Ἐορτῶν, διὰ τῆς ταυτοχρόνου νη-
στείας ὑφ' ὧν τῶν Ὁρθοδόξων Ἐκκλη-
σιῶν, καταφαίνεται ἡ Ἐνότης τῶν Ἐκ-
κλησιῶν καὶ πανηγυρικῶς καὶ ἐπισήμως
παρουσιάζεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ
Μία.

Ὅστε οὐ μόνον λόγος Ἐκκλησιαστι-
κὸς ἐπιβάλλων τὴν ἀλλαγὴν τοῦ εορτολο-
γίου δὲν ὑφίσταται, ἀλλὰ καὶ λόγοι σο-
βαροὶ Ἐκκλησιαστικοὶ δὲν ἐπιτρέπουν
τὴν τοιαύτην ἀλλαγὴν.

Ὁ αἰσιμὸς Διδάσκαλος τοῦ Ἑλληνι-
κοῦ Γένους Ἀνδρέας Σπαθάρης ἐν τῇ
διαλέξει του, ὡς εἶδομεν ἐν τοῖς προη-
γουμένοις, μᾶς ἀπέδειξεν ὅτι οὐδεὶς ἀπο-
λύτως λόγος ὑφίσταται, ἐπιβάλλων τὴν
ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου, οὔτε ἐπιστημο-
νικός, οὔτε Ἐκκλησιαστικός, ἀλλ' οὔτε
καὶ κοινωνικός.

Ὅσον διὰ τὸν Ἐπιστημονικὸν καὶ
Ἐκκλησιαστικὸν λόγον, πολλὰ ἐγράφα-
μεν ἐν τοῖς προηγουμένοις μετὰ τῶν ὅ-
σων περὶ τούτων εἶπεν ὁ αἰσιμὸς Σπα-
θάρης. Νῦν θὰ γράψωμεν περὶ τοῦ ἐάν ὁ
πάρχη κοινωνικός τις λόγος ἐπιβάλλων
τὴν ἀλλαγὴν τοῦ ἡμερολογίου.

Υπάρχουν οἱ ἀπερισκέπτως φωνα-
σκοῦντες, ὅτι αἱ σημεριναὶ ἀνάγκαι τῆς
ἐμπορίας, τῆς βιομηχανίας, αἱ σύγχρονοι
πρόοδοι τῆς ἐπιστήμης κ.τ.λ. ἀπήτησαν
καὶ ἐπέβαλον τὴν ἀλλαγὴν τοῦ Ἰουλι-
ανοῦ ἡμερολογίου μας. Καὶ φωνασκοῦν καὶ
ἐπικρίνουν τὸ Πάτριον ἡμερολόγιον ἐπι-
μένοντες εἰς τὴν ἀπέρριψιν αὐτοῦ, καὶ
τοῦτο ἵνα πληρωθῇ τὸ σοφὸν «Ἀμαθὴν
μὲν θράσος, λογισμὸς δὲ ὄκνον φέρει».

Ἡμεῖς θὰ ἐρωτήσωμεν τοὺς τόσον ἀ-
νησούχους καὶ ἐμπαθεῖς πρὸς τὰ Πάτρια,
ἀλλὰ καὶ ἐκείνους, ὅτινες ἀουζητητὶ ἀ-
πεδέχθησαν τὰς τοιαύτας μωρὰς καὶ ἀνοή-
τους αἰτιολογίας τῶν μεταρρυθμιστῶν:
ἀνάγκαι ἐμπορίας, βιομηχανίας, μεγάλων
ἐπιχειρήσεων, πρόδου ἐπιστήμης κ.τ.λ.
δὲν ὑφίστανται καὶ διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας

φερ' εἰπεῖν: Καὶ δὲν εἶναι σήμερον οἱ
Ἰσραηλίται οἱ προοδευτικώτεροι πάντων
εἰς τὴν ἐμπορίαν, τὴν βιομηχανίαν, τὰς
διεθνεῖς ἐπιχειρήσεις, τὴν ἐπιστήμην
κ.τ.λ. Καὶ ὅμως ὁ λαὸς οὗτος ὁ Ἰου-
δαϊκός, ὁ παρακολουθὼν κατὰ πόδας πᾶ-
σαν ἐμπορικὴν, βιομηχανικὴν, ἐπιστη-
μονικὴν, κοινωνικὴν καὶ λοιπὴν πρόδον
ἐμένει πιστὸς εἰς τὰ Πάτρια του καὶ ἐορ-
τάζει πανηγυρικῶς τὸ νέον ἔτος του, ὅχι
μὲν νῆα δῆθεν Ἐπιστημονικὰ ἡμερολόγια,
ἀλλὰ μὲ τὸ ἰδικόν του ἡμερολόγιον, τὴν
21ην Σεπτεμβρίου.

Διὰ τοὺς Ἰσραηλίτας ἡ τήρησις τῶν
Πατρῶν εἶνε καθήκον ἱερὸν οὐδεμίαν
δυνάμενον νὰ ἔχῃ σχέσιν μετ' ἐπιστήμην,
μετ' πρόδον, μετ' ἐμπορίαν, μετ' ἐπιχειρήσεις
μετ' συγχρονημοὺς κλπ. Δι' ἡμᾶς μόνον ἡ
κατάλωσις καὶ ἀπάρνησις τῶν Πατρῶν
εἶναι πρόδοσις!

Ἀλλὰ τότε διατὶ χάριν τῆς πρόδου
ταύτης νὰ μὴ κατεδαφίσωμεν τὰ τῆς Ἀ-
κροπόλεως μνημεῖα ὡς πεπαλαιωμένα
καὶ ἡρειπωμένα καὶ ἀντ' αὐτῶν νὰ ἀνε-
γείρωμεν οὐρανοξύστην μετ' ὀρόφους ἀπει-
ρους, ἐφαρμόζοντες ἐπ' αὐτοῦ τὴν σύγ-
χρονον καὶ τελειοποιημένην τέχνην, τὴν
ἀφθαστον οἰκοδομικὴν τῶν συγχρόνων
πρὸς ἐμπερὸς εἰς αὐτὴν οὐδὲν τῶν ἀρχ.
δύναται νὰ παραβληθῇ; Εἶναι μνημεῖα
αὐτὰ τὰ ὁποῖα τιμοῦν τὴν Ἑλληνικὴν
Ἀρχιτεκτονικὴν καὶ οἱ Ἕλληνες δι' αὐ-
τὰ καυχῶνται καὶ ὑπερηφανεύονται, ὅταν
περιηγητὰ ἐπισκέπτονται τὰς Ἀθήνας.
Καὶ τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολόγιον ἐξ ἰσοῦ
φίλε ἀναγνώστα, εἶναι μνημεῖον τῆς Ἑλ-
ληνικῆς Ἀστρονομικῆς Ἐπιστήμης καὶ
τιμᾶ τὴν φυλὴν μας ἀπὸ Ἐπιστημονικῆς
ἀπέψεως. Ἀλλὰ; ἐλημονήσαμεν τὴν
ἀντικατάστασιν τοῦ Παρθενῶνος δὲν ἐξή-
τησεν ἡ Δύσις, ἐνὼ τὴν ἀντικατάστασιν
τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου
ἐπέδωξεν, ἀπήτησεν καὶ ἐπέτυχεν ἡ Δύ-
σις, διὰ τρόπον ὃν μόνον οἱ ἀρμόδιοι
εἶναι εἰς θέσιν νὰ γνωρίζωσιν.

Ἐρχεται ὁ Αἰσιμὸς Σπαθάρης μετ'
τὴν Ἐπιστημονικὴν του δεινότητα νὰ
ἀποδείξῃ ὅτι ἀπὸ Ἑθνικῆς ἀπόψεως ἐπ'
οὐδενὶ λόγῳ ἐπετρέπετο ἡ ἀλλαγὴ τοῦ
Ἰουλιανοῦ ἡμερολογίου καὶ λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ἀλλ' ἐάν διὰ τὸν Χριστιανὸν ἐν γέ-
νει οὐδεὶς ὑφίστατο λόγος καὶ οὐδεμία
ὑπῆρχε ἀνάγκη μεταρρυθμίσεως τοῦ
Ἰουλιανοῦ Ἑλληνικοῦ ἡμερολογίου οὔτε Ἐ-
πιστημονική, οὔτε κοινωνική, οὔτε Ἐκ-
κλησιαστική, δι' ἡμᾶς ὅμως τοὺς Ἕλλη-
νας δὲν ἐπετρέπετο μηδὲ σκέψις περὶ ἀλ-
λαγῆς αὐτοῦ. Διότι εἰς οὐδένα Ἕλληνα
ἐπετρέπετο μηδὲ νὰ διανοηθῇ νὰ ἀπολα-
τίσῃ τὸ ἐπὶ δέκα ὀκτὼ καὶ πλέον αἰῶ-
νας ἐξυπηρετήσαν τὰς ἀνάγκας τοῦ πεπο-
λιτισμένου κόσμου Ἑθνικόν του ἡμερολό-
γιον, διὰ λόγους δῆθεν ἐπιστημονικοὺς
καὶ ἄλλους πᾶμπαν ἀνυπάρχτους, καὶ νὰ
δεχθῇ τὸ ξένον. Τὸ Ἰουλιανὸν ἡμερολό-
γιον εἶναι ἔργον πνευματικὸν Ἑλληνος
Ἐπιστήμονος, τοῦ Ἀλεξανδρέως Φιλοσό-
φου μαθηματικοῦ καὶ ἀστρονόμου Σωσι-
γένοῦς, ἐπὶ μακροῦς δὲ αἰῶνας θεραπεύ-
σαν τὰς ἀνάγκας τοῦ κόσμου, ἀπέβη δι'
ἡμᾶς ἰδίως τοῦς Ἕλληνας αἰώνιον καὶ
ἀθάνατον ἐπιστημονικὸν μνημεῖον ἄξιον
πάσης τιμῆς καὶ παντὸς σεβασμοῦ ἐκ μέ-
ρους παντὸς Ἑλλήνος, τοῦ ὁποῦ τοὺς
χρονομετρικὰς ἀνάγκας ἀπὸ τοῦ ἔτους 46
π.Χ. μέχρι σήμερον ἀζημίως θεραπεύει
καὶ θὰ θεραπεύῃ εἰς αἰῶνας αἰώνων. Ἐ-

ΕΥΑΓΓΕΛΙΚΗ ΣΤΗΛΗ

Υπό του Σεβ. Ἐπισκόπου Διαυλείας
κ. ΠΟΥΚΑΡΠΟΥ

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΓ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθ. κα'. 33—42)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

Ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Θαυμασία ἡ παραβολὴ τοῦ Ἀμπελῶ-
νος. Μὲ αὐτὴν αἰσθάνομαι παλμούς
νύκτους μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου καὶ
ἐκούω μίαν φωνὴν νὰ μοῦ λέγει: «Διὰ
τὸ εἶπεν ὁ Κύριος τὴν παραβολὴν ταύ-
την».

Καὶ ὅλα αὐτὰ συμβαίνουν μέσα μου,
ὅσοι γνωρίζω ὅτι ἀμπελών εἶναι ἡ Ἐκ-
κλησία καὶ Γεωργὸς εἶμαι ἐγὼ ὁ Κλη-
ρικός.

Φόβος μὲ καταλαμβάνει μήπως καὶ
ἐγὼ εἶμαι ὡσάν αὐτοὺς τοὺς γεωργούς,
τοὺς πονηροὺς καὶ κακοὺς ποὺ δὲν ἠθέ-
λησαν νὰ ἀναγνωρίσουν οὔτε τὸν οἰκο-
κύριον τοῦ ἀμπελῶνος, οὔτε τὸν Κληρο-
νόμον αὐτοῦ.

Ὅταν τὴν θεῖαν αὐτὴν παραβολὴν
ἤνω καὶ φθάσω εἰς τὸ σημεῖον τῶν
τῶν γεωργῶν, βλέπω εἰς τὸ πρόσω-
πον αὐτῶν ὅχι μόνον τὸν ἑαυτὸν μου,
ἀλλὰ τὸν περισσότερον Κληρὸν.

πιτρέπειται λοιπὸν εἰς τὴν Ἐθνικὴν φιλο-
εμίαν τοῦ Ἑλλήνος νὰ ἀνεχθῇ τὸν ἀπο-
κυβализμὸν μὲν τοῦ Ἑθνικοῦ τοῦ Ἰουδαί-
ου Ἡμερολογίου ἐκ τοῦ ἱστορικοῦ του
δίου, τὴν ἀποδοχὴν δὲ ἀντ' αὐτοῦ τοῦ
ξένου τοῦ δηθεν διωρθωμένου ἡμερο-
λογίου τοῦ Πάπα τοῦ καταλυσάντος Κανό-
νας τῶν Ἀγίων Ἀποστόλων καὶ Διατά-
ξεις τῆς Ἁγῆς Οἰκουμένης Συνόδου.

—Τελευτῶν δὲ ὁ Μανκάριος οὗτος ἀ-
νὴρ τὴν φωτοβολοῦσαν ἐκ Πατριωτικῆς
καὶ Ὁρθοπευτικῆς φλογός, διάλεξεν του
προσέθηκε καὶ ταῦτα.

«Ἀφίνω μετὰ θάνατον τὴν εὐλογίαν
μου εἰς πάντας ἐκείνους, ὅσοι θὰ μείνουν
πιστοὶ εἰς τὴν τήρησιν τοῦ Πατρίου Ἡ-
μερολογίου, τὴν κατὰρξάν μου δὲ εἰς πάν-
τας, ὅσοι θὰ κατατολήσονται τὴν ἀντικα-
τάστασιν αὐτοῦ διὰ τοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡ-
λογίου».

Ταῦτα μεγαλοφωνότατα καὶ ἐπιστημο-
νικώτατα κηρύξας καὶ διδάξας ὁ κείμενος
οὗτος Πραγματικὸς Χριστιανὸς Ἑλ-
λην καὶ Ἐπιστήμων, ἐφίμωσε μὲν πάν-
τας τοὺς κενοσπούδους νεωτεριστὰς νεο-
μερολογίτας τῆς ἐποχῆς του, ἀνεχαίτισε
δὲ καὶ ἐκαταίωσε πᾶσαν περαιτέρω ἐνέρ-
γειαν ἡμερολογιακῆς μεταρρυθμίσεως.

Ἀλλὰ φεοὶ ἤλθεν ἡ ἐποχὴ τῶν ἀδυ-
νάτων εἰς τὴν πίστιν καὶ τὸν σεβασμὸν
πρὸς τὰ Χριστιανικὰ καὶ Ἐθνικὰ Ἰδανι-
κά καὶ παραδόσεις καὶ ἡ ἐκ τῆς Δύσεως
πίσεως ἐπέτυχεν ἐκεῖνο τὸ ὅποιον ἐπὶ σει-
ρὰν αἰῶνων δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχῃ.

Καὶ κατόρθωμα τῆς Δύσεως καὶ συγ-
κεκριμένως τῆς Παπικῆς Ἐκκλησίας
εἶναι ἡ ἀλλαγὴ τοῦ Ἰουλιανοῦ Ἡμερολό-
γιου μας καὶ ἡ ἀσεβὴς ἀντικατάστασις
αὐτοῦ διὰ τοῦ Παπικοῦ Γρηγοριανοῦ Ἡ-
μερολογίου τοῦ δηθεν τελειωτέρου καὶ ἐ-
πιστημονικωτέρου.

Περὶ τούτου θὰ γράψωμεν εἰς τὸ ἐπο-
μενον.

(Ἀκολουθεῖ)

Διὰ αὐτὸ θὰ γράψω λίγα λόγια διὰ
τοὺς Κληρικούς, οἱ ὅποιοι εἶναι οἱ γε-
ωργοὶ τοῦ Θεοῦ αὐτοῦ ἀμπελῶνος.

Τὶ ὑψηλὴ! Πόσον μεγάλη εἶναι ἡ ἀ-
ποστολή, ἡμῶν τῶν Κληρικῶν!

Ὁ Κύριος μας, ἐνεπιστεύθη εἰς ἡ-
μᾶς τὸν ἀμπελῶνα Του τὸν Θεῖον, τὸν
ὅποιον γνωρίζετε ὅλοι, μὲ πόσας θυσίας
καὶ κόπους ἐνεφύτευσεν Ἐκοπίσας Αὐ-
τός. Ἐκοπίσας οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι
οἱ Ἅγιοι καὶ ὑπῆκοι Γεωργοὶ του. Ἐ-
κοπίσας ὅλοι οἱ Θεοὶ Πατέρες οἱ ἄ-
ξιοι αὐτοὶ Γεωργοὶ καὶ ἐποτίσθη ὁ ἀμ-
πελὼν μὲ τὸ Θεῖον Ἄγμα τοῦ Σωτῆρος
μας καὶ ἐλιπάνθη μὲ αὐτὸ καὶ μὲ τὰ
αἵματα τὰ Ἅγια τῶν Ἀποστόλων καὶ
τῶν Μαρτύρων Του.

Μὲ πόσην τιμὴν ἔγεινε καὶ διετηρή-
θη αὐτός ὁ Θεὸς ἀμπελῶν ἡ Ἐκκλη-
σία, τοῦ ὁποίου οἰκοδεσπότης εἶναι ὁ
Θεὸς πατήρ, Κληρονόμος ὁ Θεὸς Υἱὸς
καὶ συγκληρονόμοι ὅλοι οἱ Δίκαιοι!

Δὲν εἴμεθα λοιπὸν ἡμεῖς οἱ Κλη-
ρικοὶ οἰκοδεσπότες τοῦ ἀμπελῶνος; εἴ-
μεθα οἱ γεωργοὶ, καὶ δι' αὐτὸ θὰ ἔλθῃ
στιγμὴ κατὰ τὴν ὁποίαν ὁ Οἰκοδεσπό-
της θὰ ζητήσῃ λαβεῖν καρπούς. Τότε
ἐὰν ἔχωμεν καρποὺς νὰ δώσωμεν κα-
λῶς, ἐὰν ὅχι, τί πρὸς ἡμᾶς; Θὰ θελή-
σωμεν νὰ κάμωμεν κτήμα ἰδικόν μας
τὸν ἀμπελῶνα καὶ θὰ ἀποκτείνωμεν
τὸν κληρονόμον; Ἀλλοίμονον! Καὶ
ὅμως δὲν ἔχομεν καρποὺς νὰ δώσωμεν,
διότι τὰ κλήματα τὰ ἐγκαταλείψαμεν
καὶ ἤλθον εἰς ἀγρίαν κατάστασιν, καὶ
τοὺς ὀλίγους καρποὺς ποὺ δίδουν τοὺς
κρατῶμεν διὰ τὸν ἑαυτὸν μας, τὴν ὀλί-
γην πίστιν καὶ εὐσέβειαν τὴν ὁποίαν
διατηροῦν οἱ Χριστιανοὶ ἡμεῖς ἐκ-
μεταλλευόμεθα διὰ τὸ ἰλικὸν μας συμ-
φέρον.

Καὶ ἔρχεται ὥρα κατὰ τὴν ὁποίαν
καὶ τὸν Κληρονόμον ἀποκτείνωμεν, ἵνα
κατασχωμεν αὐτοῦ τὴν περιουσίαν καὶ
διαφθερόμεν τὸν Ἀμπελῶνα Του. Τί
τρομερόν! πῶς φεύγει ἀπὸ τὸ στόμα
μου τόσον σκληρὸς λόγος; Ἀποκτείνω-
μεν τὸν Κληρονόμον; Ναί, τὸν ἀπο-
κτείνωμεν, κάμωμεν δηλαδὴ τοῦ Χρι-
στιανούς νὰ μὴ πιστεύουν εἰς Αὐτόν.
Ναί, μὲ τὰ σκάνδαλα ποὺ δημιουργοῦ-
μεν γύρω εἰς τὴν ζωὴν μας, μὲ τὴν
κακὴν μας πολιτείαν, μὲ τὸ παράδειγμα
τὸ κακὸν, μὲ τὰς ἀπροσεξίας μας, μὲ
τὴν ἀπληστείαν μας, μὲ τὴν ἀφομοίωσιν
μας μετὰ τῶν λαϊκῶν, μὲ τοὺς ἀπρε-
πεῖς λόγους τοὺς ὁποίους ἀφίνομεν νὰ
ἐξέρχονται ἐκ τοῦ στόματός μας, μὲ τὴν
παραμέλησιν τῶν ὑψηλῶν καθηκόντων
μας καὶ ἐν γένει μὲ ὅτι πράττομεν καὶ
δὲν εἶναι σύμφωνον μὲ τὴν θέσιν μας
καὶ μὲ τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ.

Ὅταν παύωμεν νὰ εἴμεθα φῶς καὶ
γινόμεθα σκότος μέσα εἰς τὸ ἰδικόν μας
σκοτάδι χάνονται οἱ Χριστιανοὶ καὶ ὁ
Θεὸς ἀμπελῶν φθείρεται.

Μεγάλῃ εἶναι ἡ εὐθύνη ἡ ἰδική μας!
Μεγάλον λόγον θὰ δώσωμεν εἰς τὸν
Θεόν! Τί τρομερὸν θὰ εἶναι δι' ἡμᾶς,
ἐὰν δὲν προσέξωμεν τὴν ἀποστολήν
μας, ἡ ἀπόφασις «Κακοὺς κακῶς ἀπο-
λέσει». Ἀδελφε ἀναγνώστα ἐὰν εἶσαι
λαϊκὸς νὰ προσέχεσαι διὰ τοὺς πνευ-
ματικούς Πατέρας, ἐὰν εἶσαι Κληρικὸς
φρόντισε πάντοτε νὰ εἶσαι σύμφωνος
μὲ τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου καὶ σὲ κάθε

σου βῆμα νὰ βλέπῃς τὴν Θεῖαν σου ἀ-
ποστολήν καὶ νὰ προσέχῃς τὸν βίον σου
νὰ εἶναι πάντοτε ἱεροπρεπής. Νὰ φρον-
τίζῃς μὲ τὸν λόγον σου καὶ τὸ παρά-
δειγμά σου νὰ ζωογονῇς τὰ κλήματα
τοὺς Χριστιανούς σου, διὰ νὰ ἀποδώ-
σουν καρποὺς πολλοὺς καὶ ὁ Οἰκοδε-
σπότης τοῦ Θεοῦ Ἀμπελῶνος νὰ σοῦ
χαρίσῃ τὴν Θεῖαν ἱκανοποίησιν ποὺ πε-
ριέχεται εἰς τοὺς ὁραίους λόγους Του
«Εὖ δοῦλε ἀγαθὲ ἐπὶ ὀλίγα εἰ πιστὸς
ἐπὶ πολλῶν σὲ καταστήσω». Εἶθε ὅλοι
μας νὰ ἀκούσωμεν τοὺς ὁραίους αὐ-
τοὺς λόγους τοῦ Γλυκυτάτου μας Ἰη-
σοῦ. Ἀμήν.

ΚΥΡΙΑΚΗ ΙΔ' ΜΑΤΘΑΙΟΥ

Εὐαγγέλιον (Ματθ. κβ. 2-14)

ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ

ἐπὶ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου

Δύο προτάσεις ἤχουν μὲ ἐξαιρετι-
κὸν ἦχον εἰς τὴν Εὐαγγελικὴν περικο-
πὴν τοῦ Εὐαγγελίου μας. «Πολλοὶ εἰ-
σὶ κλητοί. Ὀλίγοι δὲ εἰσὶ ἐκλεκτοί». Ἡ
πρῶτη φανερῶναι τοῦ Θεοῦ τὴν ἀπειρον
καλωσύνην. Ἡ δευτέρα τὴν ἰδικὴν μας
τὴν διάθεσιν καὶ τὴν ζωὴν.

Ὁ καλὸς μας Θεὸς «... πάντας θέ-
λει σωθῆναι καὶ εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας
ἐλθεῖν...» Δι' ὅλους ἔγεινε ἀνθρωπος.
Τὸν πόνον μας τὸν ἠσθάνθη ὅσον κα-
νεῖς, ἐπάνω εἰς τὴν ἀνθρωπίνην δυστυ-
χίαν ἔκλαυσεν μὲ ἀληθινὸν πόνον καὶ
μὲ ἀγάπην ἀγνωστον ἕως τότε εἰς τοὺς
ἀνθρώπους, καὶ τὰ ἀγαθὰ του εἰς ὅλους
τὰ μοιράζει ὑπὸ διάφορον μορφήν
«Τὸν Ἥλιον Αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ ἀγα-
θοὺς καὶ πονηροὺς καὶ βρέχει ἐπὶ δι-
καίους καὶ ἀδίκους» καὶ γενικῶς δι'
ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἠτοίμασε τὴν
Οὐράνιον Βασιλείαν Του.

Καὶ οἱ ἄνθρωποι; Οἱ ἄνθρωποι, ἂν
ἡ ἀγάθότης τοῦ Θεοῦ δι' αὐτοὺς φρον-
τίξῃ καὶ ὅλων τὴν σωτηρίαν θέλῃ καὶ
ὅλους καλεῖ νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν
Οὐράνιον Βασιλείαν Του, ὅμως ὅλοι οἱ
ἄνθρωποι δὲν φαίνονται ἄξιοι τῆς κλή-
σεως αὐτῆς. Ἄλλοι μὲ διαφόρους προ-
φάσεις, ἄλλοι καὶ μὲ σκληρότητα ἀρ-
νοῦνται νὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν μεγά-
λην χαρὰν τῆς Βασιλείας Του. Ἀλλὰ
καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ποὺ τρέχουν
εἰς τὴν πρόσκλησιν, δὲν φροντίζουν νὰ
ἀποβάλωσι τὰς κακίας των, ἀλλὰ μὲ
τὸ ἔνδυμα τῆς ψυχῆς βρωμερὸν εἰσέρ-
χονται εἰς τὴν χαρὰν ὅποτε ἀναγκάζε-
ται ἡ Ἀγαθότης τοῦ Θεοῦ νὰ ὑποχω-
ρῇ καὶ νὰ ἐπεμβαίῃ ἡ δικαιοσύνη καὶ
τὸν μὴ ἔχοντα ἔνδυμα ἐκβάλλει ἔξω
τοῦ γάμου καὶ τῆς χαρᾶς.

Αὐτὰ ὅλα τὰ ζωντανεῖς ἡ ὥραϊα
καὶ θεῖα παραβολὴ τοῦ σημερινοῦ Εὐ-
αγγελίου μας, ἡ ὁποία τελειώνει μὲ τὰ
πρῶτα λόγια τῆς διδασκαλίας μας.
«Πολλοὶ γὰρ εἰσὶ κλητοί, ὀλίγοι δὲ ἐ-
κλεκτοί».

Ὅπως τελειώνει ἡ ὥραϊα καὶ διδακτι-
κὴ αὐτὴ παραβολή, τὴν ὁποίαν μὲ τόσον
ζωηρὰ λόγια μᾶς ἐχάρισε ὁ Κύριός μας
σήμερον. Καὶ χαρὰ εἰς αὐτούς, οἱ ὁποῖ-
οι ἀνάλογα θὰ τὴν αἰσθανθοῦν καὶ θὰ
ἀντλήσουν ἀπὸ αὐτὴν διδάγματα σω-
τήρια διὰ τὴν ζωὴν των.

Ὁ Κύριός μας ἔχει πάντοτε ἔτοιμο
τὸ Πανάγιον Τραπέζι Του, καὶ ὅλους
μᾶς καλεῖ νὰ λάβωμεν μέρος εἰς τὴν

χαράν τῆς Βασιλείας Του. Αἱ ἡμᾶς εἶναι ἡτοιμασμένη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου καὶ διὰ τὴν ἀπολαύσωμεν αἰωνίως, δὲν χρειάζονται μεγάλα πράγματα, ἢ μόνον «ἐνδυμα γάμου» τὸ ὁποῖον ὑφαίνεται πολὺ εὐκολον ἀρκεῖ νὰ θέλωμεν. Τὸ ὑφαίνει ἡ καλωσύνη, ἡ ἀγάπη πρὸς ὅλους συγγενεῖς καὶ ξένους, φίλους καὶ ἐχθρούς, γνωστοὺς καὶ ἀγνωστούς πρὸς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

«Ἄς ἐνδυθώμεν ὅλοι λοιπὸν «τὸ ἔνδυμα τοῦ γάμου». Ἄς ἀφήσωμεν τὴν καρδίαν μας νὰ πλημμυρίσῃ ἀπὸ καλωσύνης. Μὲ τὴν καλωσύνην ὅλ' μόνον θὰ γεινώμεν οἱ ἐκλεκτοί, ἀλλὰ καὶ εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον θὰ ἔχωμεν εἰρηνικὴν ζωὴν καὶ τὴν ἡμέραν κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ γίνῃ τὸ γενικὸν καὶ τελευταῖον προσκλητήριον, θὰ τὴν ἀνενίσωμεν μὲ ἡρεμίαν ψυχικὴν μὲ γαλήνην ἀφθαστον καὶ μὲ χαρὰν ἀνεκλάλητον.

Εἴθε ὅλοι μας νὰ ἀνήκομεν τότε εἰς τὴν χορείαν τῶν ἐκλεκτῶν. Ἀμήν.

Ο ΑΦΟΡΙΣΜΟΣ ΩΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΠΟΙΝΗ

ὑποτ. Σεβ. Ἐπισκόπου
Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΥ

Χάριν τῆς τάξεως καὶ τῆς πενιθρίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, οἱ ἅγιοι Ἀπόστολοι καὶ οἱ Θεοὶ Πατέρες, καθώρισαν ἐπιτίμια καὶ ποινὰς διὰ τοὺς διαταράσσοντας τὴν τάξιν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τοὺς ποικιλοτρόπως παρεκτρέπομένους.

Τὸ δικαίωμα καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ κρίνειν καὶ παιδεύειν τοὺς πταίνοντας ἡντήσαν οἱ Θεοὶ Ἀπόστολοι καὶ Πατέρες ἡ μάλλον ἡ Ἐκκλησία ἐκ τῶν λόγων τοῦ Κυρίου (Ῥωμαί. 12, 28) καὶ (λαβετε πνεῦμα ἅγιον. Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἀμαρτίας, ἀφίενται αὐτοῖς ἂν τινων κρατῆτε, κεκρατήνται). (Ἰωάννου κ'. 19).

Αἱ ἐπιβαλλόμεναι ποιναὶ καὶ τὰ ἐπιτίμια εἰς τοὺς πταίνοντας καὶ παρεκτρέπομένους τῇ πίστει εἶναι πολλοί. Ἐκείναι ὅμως αἱ ὁποῖαι εἶνε αὐστηρότεραι καὶ ἐν τοῖς ἱεροῖς κανόσι συνηθέστεραι εἶναι τὸ «καθαίρεισθαι» καὶ «ἀφοριεῖσθαι» δηλαδὴ ἡ καθάρσις καὶ ὁ ἀφορισμός καὶ ἡ μὲν καθάρσις εἶναι διὰ τοὺς Κληρικούς, ὁ δὲ ἀφορισμός διὰ τοὺς λαϊκούς.

Ἐνεκα τῆς διαφόρου θέσεως τῶν λαϊκῶν καὶ τῶν Κληρικῶν ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, καὶ ἡ τιμωρία ἐκατέρως τάξεως εἶναι διάφορος καὶ οὕτως βαρυντάτη ποινὴ τὴν μὲν Κληρικῶν εἶναι ἡ καθάρσις, τῶν δὲ λαϊκῶν ὁ ἀφορισμός. Εἰς τὸν ἀφορισμὸν δὲν ὑπόκεινται οἱ κληρικοί, διότι διὰ τὴν ἀφορισθῆναι ὁ Κληρικός πρέπει νὰ καταγῇ πάλιν εἰς τὰς τάξεις τῶν λαϊκῶν ὡς διακελεύονται καὶ οἱ κανόνες ὁ Κ' Ε'. Ἀποστολικὸς καὶ ὁ Γ'. τοῦ Μεγάλου Βασιλείου.

Ἡ διὰ τοὺς λαϊκούς, ὡς εἵπομεν, βαρυντάτη ποινὴ εἶναι ὁ ἀφορισμός. Ἡ λέξις ἀφορισμός προήχθη ἐκ τοῦ ῥήματος ἀφορίζω, τὸ ὁποῖον σημαίνει χωρίζω τί ἐξ ἄλλου ἢ ἐξ ἄλλων.

Χρησιμοποιεῖται δὲ ἡ λέξις αὕτη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ὑπὸ διαφόρους ἐννοίας ἀναλόγους πρὸς τὸν τρόπον καὶ τὸν σκοπὸν τὸν ἐνεργουμένην χωρισμὸς ἐπὶ παραδείγματι.

Ὁ Θεὸς Παῦλος γράφων πρὸς Ῥωμαίους, λέγει ὑπὲρ ἐαυτοῦ:

«Παῦλος, δούλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς Ἀπόστολος, ἀφορισμένος εἰς Εὐαγγέλιον Θεοῦ Ῥωμ. α' 1 καὶ ἀλλαχοῦ, «ὁ ἀφορισμός με ἐκ κοιλίας μητρὸς μου διὰ τὸ Εὐαγγέλιον». Λέγει δηλαδὴ ὅτι ὁ Θεὸς τὸν εἶχε ἐκλέξει, τὸν εἶχε χωρίσει ἀπὸ τοὺς ἄλλους, τὸν εἶχε προσδιορίσει ἐκ τῆς κοιλίας τῆς μητρὸς του νὰ χρησιμεύσῃ κήρυξ τοῦ Εὐαγγελίου. Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν ἀφορισμός ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ καλοῦ.

Ἐν δὲ εἰς τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας ἔχει τὴν ἔννοιαν τοῦ κακοῦ, διὸ κατ' αὐτοὺς σημαίνει τὴν ἀκοινωνήσαν, τὴν ἀπομάκρυνσιν τοῦ Χριστιανοῦ ἐκ τῆς Ἐκκλησίας, τὸν χωρισμὸν ἐκ τῶν Μυστηρίων, ἐκ τῆς κοινῆς προσευχῆς τῶν πιστῶν, τὸν χωρισμὸν ἀπὸ τῆς Ἀγίας καὶ Ὁμοουσίου Τριάδος, τὴν κατάραν, τὴν ἀσυμμετρίαν ἕως καὶ μετὰ θάνατον. Οὗτος εἶνε ταυτοσημῶς μὲ τὸ ἀνάθεμα καὶ ἐν μιᾷ λέξει σημαίνει τὸν θάνατον τῆς ψυχῆς.

Ὁ τοιοῦτος ἀφορισμός εἶναι ἡ βαρυντάτη τῶν ἐκκλησιαστικῶν ποινὴν καὶ δύναται νὰ εἶναι εὐλογος καὶ κανονικός ἢ ἀλογος καὶ ἀντικανονικός.

Διὰ νὰ εἶναι ὁ ἀφορισμός εὐλογος καὶ κανονικός πρέπει νὰ ὑπάρχῃ λόγος κανονικός καὶ διὰ τὴν ἐκδοχὴν του πρέπει νὰ τηρηθῶσι ὁριζήματα προϋποθέσεις. Τὰς προϋποθέσεις ταύτας καθορίζει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν λέγων:

«Ἐάν δὲ ἀμαρτήσῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ὑπάγε καὶ ἐλέγξον αὐτὸν μετὰ σοῦ καὶ αὐτοῦ μόνον· ἐάν σοὶ ἀκούσῃ ἐκέρδιος τὸν ἀδελφόν σου· ἐάν δὲ μὴ ἀκούσῃ, παράλαβε μετὰ σοῦ εἰς ἑνὰ ἢ δύο, ἵνα ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων ἢ τριῶν σταθῇ πᾶν ῥήμα· ἐάν δὲ παρακούσῃ αὐτῶν, εἰπὲ τῇ Ἐκκλησίᾳ· ἐάν δὲ καὶ τῆς Ἐκκλησίας παρακούσῃ, ἔστω σοι, ὥσπερ ὁ ἐθνικός καὶ ὁ τελώνης.» (Ματθ. 18—19).

Αὗται εἶναι αἱ προϋποθέσεις, αἱ ὁποῖαι, ὡς λέγει ὁ Κύριος ἡμῶν, πρέπει νὰ τηρηθῶσιν τοῦ ἀφορισμοῦ. Δηλαδὴ οἱ Λειτουργοὶ τῆς Ἐκκλησίας ἔχουν ὑποχρέωσιν, πρὶν ἀφορισῶσιν Χριστιανὸν νὰ χρησιμοποιοῦσιν ἐλέγχους κρυπτούς πρὸς τὸν πταίσαντα, εἰς δὲ ἐπίπληξιν δημοσίαν, καὶ τέλος τὸν ἀφορισμὸν, ἥτοι τὴν ἀποκοπὴν αὐτοῦ ὡς σεσηπτός μέλους ἐκ τοῦ σώματος τῶν πιστῶν.

Τὸν τοιοῦτον ἀφορισμὸν δέχεται καὶ ὁ Θεὸς Παῦλος συνιστᾷ τοῦτον πρὸς τοὺς Κορινθίους, γράφων τὰ ἑξῆς:

«Ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἄνθρωπος τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν, τὸν οὗτω τοῦτο (τὸ σκάνδαλον) ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ) κατεργασάμενος, ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναχθέντων ἡμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον (σκάνδαλον) τῷ Σατανᾷ εἰς ὀλεθρον τῆς σαρκός, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ. Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ἡμῶν· οὐκ οἶδατε ὅτι μικρὰ ζύμη, ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ; ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἔστε ἄζυμοι» (Α', Κορινθ. 5, 3—7).

Ὅχι μόνον ὁ Θεὸς Παῦλος παραδέχεται τὸν τοιοῦτον ἀφορισμὸν, ἀλλὰ καὶ ἀναφέρει τὸν τρόπον διὰ τοῦ ὁποῖου δέον νὰ ἐκδίδεται οὗτος, ἥτοι κατόπιν συσκέψεως τῆς Ἐκκλησίας, καὶ τὴν αἰτίαν κατόπιν τῆς ὁποίας ἐπιβάλλεται ὁ τοιοῦτος ἀφορισμός καὶ ἥτις εἶναι ἡ σήψις. Δηλαδὴ λέγει ὅτι, ὅταν μέλη τινα τοῦ σώματος τῆς Ἐκκλησίας τῶν πιστῶν καταντήσωσιν εἰς σήψιν, ἥτοι καταστῶσιν ἀδιόρθωτοι, μετὰ προσηυμένης νουθεσίας καὶ ἀλλεπαλλήλους ἀποπειράς πρὸς διόρθωσιν, πρέπει ἀφεύκτως νὰ ἀποκοπῶσιν τὰ σεσηπτά αὐτὰ μέλη, ὅπως μὴ μολύνωσιν καὶ ἄλλα μέλη τοῦ ὅγιου σώματος τῶν πιστῶν.

Κατὰ τὰ ὡς ἄνω λεγόμενα ὑπὸ τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ τοῦ Θεοῦ Παύλου τὸ δικαίωμα τοῦ ἀφορίζειν, ἔχει ἡ Σύνοδος. Δύναται κατὰ τοὺς Ἱεροὺς Κανόνας καὶ εἰς Ἐπίσκοπος νὰ ἀφορίσῃ· ἀλλ' ὁ ἀφορισμός ὁ ὑπὸ τοῦτον ἐκδιδόμενος ὑπόκειται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Μητροπολίτου, ἀνωτέρου ὄντος τοῦτου τοῦ Ἐπισκόπου κατὰ τὴν τάξιν ἡ ὑπὸ Συνόδου Ἐπισκόπων, ἥτις Σύνοδος Μεγάλη οὖσα δύναται νὰ κρίνῃ καὶ τὸν ὑπὸ Ἐπίσκοπον ἐκδοθέντα ἀφορισμὸν, ὡς διακελεύονται οἱ Ἱεροὶ Κανόνες.

Ὁ Ε' τῆς Ἀγ. Οἰκουμένης Συνόδου λέγει τὰ ἑξῆς:

«Οἱ ἀφορισθέντες ὑπὸ Ἐπισκόπων θεωροῦνται ἀφορισμένοι, ὅμως ἂς γίνεσθαι ἐξέτασις μίπως οἱ ἀφορισθέντες, ἀφορίσθησαν διὰ μικροψυχίαν τινα ἢ φιλονεικίαν, ἢ ἄλλην τινα ἐμπάθειαν τοῦ ἀφορισάντος Ἐπισκόπου. Ὅθεν, διὰ νὰ λαμβάνῃ τοῦτο τὴν πρόβουσαν ἐξέτασιν, ἐφάνη εὐλογον νὰ γίνονται Σύνοδοι, τοπικαὶ δις τοῦ ἔτους εἰς ἐκάστην Ἐπαρχίαν αἱ ὁποῖαι νὰ ἐξετάζωσι τὰ

αἷτια τοῦ ἀφορισμοῦ καὶ ἐάν μὲν δικαίως ἐπεβλήθῃ οὗτος νὰ ἔχῃ ἰσχύν, ἐάν ἀδίκως νὰ αἰρεταί.»

Εἰσὶν καὶ ὁ Στ. κανὼν τῆς ἐν Ἀντιοχείᾳ Συνόδου λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ὅστις ἤθελεν ἀφοριεῖσθαι ὑπὸ Ἐπισκόπου, νὰ μὴ γίνεσθαι δεκτός ὑπὸ ἄλλου Ἐπισκόπου, ἐκτός μόνον ἂν παραστῇ ἐπὶ Συνόδου, καὶ περὶ τὴν Σύνοδον νὰ λάβῃ ἄλλην ἀπόφασιν διὰ τὸν ἀφορισμὸν.»

Κατὰ ταῦτα ὁ ὑπὸ Ἐπισκόπου ἐπιβληθεὶς ἀφορισμός ὑπὸ τῶν ὡς εἵπομεν ἀποδιδόντων κρινόμενος ἐάν μὲν κριθῇ εὐλογος καὶ κανονικός ἐπικυροῦται καὶ ἔχει ἰσχύν πλεόν, ἐάν κριθῇ ὁμως παράλογος καὶ ἀντικανονικός ἀκυροῦται καὶ παύει νὰ ἔχῃ ἰσχύν.

Ἐκτός τῶν ὡς εἵπομεν προϋποθέσεων, τὰς ὁποίας καθορίζει ὁ Κύριος ἡμῶν, καὶ αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀπαραίτητοι διὰ τὴν θεωρητὴν ἔγκυρος καὶ κανονικός ὁ ἀφορισμός, εἶναι καὶ ἡ παρούσα καθ' ἣν πρὶν ἐκδοθῇ ὁ ἀφορισμός δέον ὁ ἀφοριζόμενος νὰ κριθῇ, νὰ ἀκούσῃ τὴν κατηγορίαν του καὶ νὰ ἀπολογηθῇ. Μὴ τηρουμένων τῶν ὡς προείπομεν προϋποθέσεων καὶ τῆς πορεύσεως ὁ ἀφορισμός δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν.

Εἰς τοῦτο συμφωνεῖ καὶ ὁ Θεὸς Χρυσόστομος.

Οὗτος δὲν ἐτήρησεν τὴν ἐπιβληθεῖσαν εἰς αὐτὸν ποινὴν ὑπὸ τῆς περὶ τὸν Θεόφιλον Συνόδου. Ἐρωτηθεὶς δὲ διατί δὲν ἐτήρησεν ταύτην, εἶπεν:

«Ἡθέλησα τὴν ποινὴν, διότι δὲν παρεστάθην εἰς κρίσιν, οὔτε τῆς κατηγορίας τῶν κατηγορῶν μου ἤκουσα, οὔτε καιρὸς μοι ἐδόθη ν' ἀπολογηθῶ» (ἐν τῇ βιογραφίᾳ τοῦ Ἀγ. πατρός).

Σύμφωνος πρὸς ταῦτα εἶναι καὶ ὁ 8 Ἀποστολικὸς κανὼν.

Ὁ ἐκδιδόμενος κατόπιν τῶν ὡς εἵπομεν ἀφορισμὸς ὀνομάζεται κανονικός καὶ θεωρεῖται ἔχων ἰσχύν· ἐν ὧ ἀνευ τῶν ὡς ἄνω προϋποθέσεων ἐκδιδόμενος ὀνομάζεται ἀντικανονικός καὶ εἶναι ἄκυρος καὶ δὲν ἔχει οὐδεμίαν ἰσχύν. Καὶ ὁ ἀνευ λόγου ἢ παράλογος ἀφορισμός εἶναι ἀντικανονικός, διότι οὗτος ὡς ἔχων αἷτια πολλὰς τῶν ἐμπάθειαν καὶ τὸ μίσος τοῦ Ἐπισκόπου ἢ καὶ προσωπικούς λόγους καὶ ὀλικοῦ συμφέροντος τοιοῦτος, ἀσφαλῶς δὲν ἀκολουθεῖ τὰς ὡς εἵπομεν προϋποθέσεις, διότι ἐάν ἀκολουθήσῃ ἢ δὲν θὰ ἐκδοθῇ ἢ καὶ ἐκδοθεὶς θὰ ἀκυρωθῇ, ὡς ἔχων αἷτια τυπεινὰ καὶ ἀνήθικα.

Τὴν θέσιν τοῦ τοιοῦτου ἀφορισμοῦ καθορίζει ὁ 14ος Κανὼν τῆς ἐν Σαρδικῇ τοπικῆς Συνόδου, ὅστις λέγει τὰ ἑξῆς:

«Ἄν Ἐπίσκοπος τις θυμωδῶς ὦν (ὅπερ πάθος δὲν πρέπει νὰ εὐρίσκειται εἰς τὸν τοιοῦτον ἄνδρα μνηστὴν ὄντα τοῦ προστάτου Ἰησοῦ) ὑπὸ τῆς ὀργῆς κινήθῃ, ἀφορίσῃ τινὰ, πρέπει νὰ προνοήσωμεν, εἰς τὸ νὰ μὴ στερηθῇ ὁ τοιοῦτος τῆς Κοινωνίας ἁλόγου, καὶ παρευθὺς, ἀλλὰ νὰ ἔχῃ ἄδειαν νὰ μεταβίῃ πρὸς τὸν Μητροπολίτην τοῦ ἀφορίσαντος, ἵνα θεωρηθῇ μετ' ἀκριβείας τὸ τοιοῦτον ἀφορισμὸς ἢ αἷτια. καὶ ἐάν μὲν δικαία ἢ ἀπόφασις τοῦ ἀφορισμοῦ νὰ κυρωθῇ, ἐάν ἀδίκως νὰ διορθωθῇ».

Δυστυχῶς ὑπῆρξαν καὶ ὑπάρχουν Ἀρχιερεῖς, οἵτινες πρὸς ἐξυπηρέτησιν τῶν αἰσίων συμφερόντων, ἢ ἐξ ἐμπάθειας καὶ μίσους κινούμενοι, ἀφορίζουν πιστούς, ὡς μὴ ὀφείλουν. Ὁ τοιοῦτος ἀφορισμός, ἂν καὶ τυγχάνῃ ἀκυρόσιμος εἶναι ἀφορισμός. Ἐδυνάτως ὅμως ὅπου ὡς ἄλογος καὶ ἀντικανονικός, δύναται νὰ ἀκυρωθῇ ὑπὸ Μητροπολίτου ἢ ὑπὸ Συνόδου Ἐπισκόπων.

Ὅπως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ πράγματα, ἀφ' οὗ ὁ ἀφορισμός εἶναι ἡ βαρυντάτη τῶν Ἐκκλησιαστικῶν ποινῶν καὶ φέρει τὸν ψυχικὸν θάνατον εἰς τὸν Χριστιανόν, δεδομένου ὅτι οὗτος εἶναι ἡ ἀποστέρησις τοῦ Χριστιανοῦ ἐκ τῆς Θ. Μεταλήψεως τῶν Ἀχράντων Μυστηρίων, ὁ ἀποχωρισμός αὐτοῦ ἐκ τῶν προσευχῶν, τῶν Ἱερῶν τελετῶν καὶ πάντων τῶν ἀγαθῶν, αἵτινα παρέχει τοῖς πιστοῖς ἡ Ἐκκλησία, καὶ ἐκ τῶν τιμῶν, ὡς ἀποδίδωσιν μετὰ τὸν θάνατον εἰς τοὺς νεκρούς αὐτῶν, τοῦτέστιν, τῆς ταφῆς, τῶν μνημοσύνων κλπ. καὶ τοῦτο διότι ὁ ἀφορισμένος εἶναι ἤδη καταδικασμένος ἐκ τῶν προτέρων ὑπὸ τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ἄβυσσος καὶ μετὰ θάνατον τὴν τύχην ἣν μέλλουσιν νὰ λάβωσι καὶ οἱ ἐκ προθέσεως ἀπίστοι καὶ διαφθορεῖς τῶν αἰώνων ἠθικῶν Νόμων, ὧς οὐδ' ἅπαν ἄνθρωποι.

θροώνη κοινωνία διέπεται και συντηρείται. Αφού λέγει τοιαύτην ιδιότητα ὁ ἀποστολικὸς, δὲν ἀρμόζει οὔτε ἐπιτρέπεται νὰ γίνεται τόσον εὐκόλως ἡ χρῆσις αὐτοῦ καὶ μάλιστα δι' ἀσημάντους λόγους ἰδία δὲ διὰ προσωπικοὺς τοιοῦτους.

Ὅσαι καὶ ἄλλοιμονον εἰς τὸν Ἐπίσκοπον ἔκκεινται, ὅστις ἐκδίδει ἀποριστην χωρὶς σοβαρὸν λόγον καὶ αἰτίαν, ἀλογον καὶ ἀντικανονικὸν καὶ μάλιστα διὰ λόγους μίσους, ἐμπαθείας, ἰδιοτελείας, καὶ προσωπικοῦς. Ὁ Ἐπίσκοπος οὗτος δὲ τόσον προχειρῶς ἀφορίζων θὰ πρέπη νὰ ἔχη καρδίαν λιθίνην καὶ σπλάγχνα σὺν πατρικῇ, ἀλλὰ θηρίῳ. Οὗτος εἶναι ἀνάξιος καὶ τῆς Ἀρχιερωσύνης καὶ ἀνάξιος ἀντιπροσώπου τοῦ Πρωτάτου καὶ Μακροθύμου Ἰησοῦ.

Ὁ ὑπὸ τοιοῦτου Ἀρχιερέως ἀφορισθεὶς πρέπει νὰ προσφεύγῃ εἰς τὸν Μητροπολίτην ἢ εἰς τὴν Σύνοδον τῶν Ἐπισκόπων καὶ ἀφοῦ ἐκθέσῃ τὴν αἰτίαν νὰ ζητή τὴν ἀραίαν τοῦ κατ' οὐσίαν ἀνυπόστατον καὶ ἀκύρου καὶ μόνον κατὰ τύπους ὑπάρχοντος ἀφορισμοῦ, ἥτις, γενομένη οὕτω θὰ καθιστᾷ τὸν ἀφορισμὸν ἀνίσχυρον καὶ ἄκυρον.

Περὶ δὲ τῶν τοιούτων Ἀρχιερέων καὶ τῶν ὡς εἰπομεν ἀλλόγων ἀφορισμῶν λέγει ὁ Ἅγιος Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης ἐν κεφ. ξ'. τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἱεραρχίας. «Ὁὗτω καὶ τὰς ἀφοριστικὰς ἔχουσιν οἱ Ἱεράρχαι δυνάμεις, ὡς ἐκφαντορικῶς τῶν Θεῶν δικαιομάτων, οὐχ ὡς ταῖς αὐτῶν ἀλόγοις δομαῖς τῆς πανσόφου θεαρχίας, εὐφήμως εἰπεῖν, ὑπερηλικίᾳς ἐπομένη». Ἀλλ' ὡς αὐτὸν ὁλοφροντικῶς ὑποκινῶντι τῇ τελεταρχικῇ Πνεύματι, τοὺς κεκοιμένους Θεοῦ κατ' ἁγίαν ἀφορίζόντων. Καὶ πάλιν «τοὺς μὲν οὖν ἐνθέους Ἱεράρχας οὕτω καὶ τοὺς ἀφορισμοὺς καὶ πάσαις ταῖς Ἱεραρχικαῖς δυνάμει χρηστῶν, ὅπως ἂν ἡ τελεταρχία αὐτοῦς Θεαρχία κινήσῃ». Καὶ ὁ Θεὸς Μάξιμος λέγει. «Ἐὰν παρὰ τὸν σκοπὸν τοῦ Θεοῦ ἀφορίσῃ ὁ Ἱεράρχης, οὐχ ἔπεται αὐτῷ τὸ Θεῖον κρίμα. Κατὰ γὰρ Θεῖον κρίμα καὶ οὐ διὰ θέλημα ἰδίων ταῦτα ὀφείλει ἐπιφέρειν».

Κατόπιν πάντων τούτων καὶ ἐν κατακλείδι τῆς παρούσης μελέτης ἡμῶν ποιούμεθα μνητεῖον καὶ τοῦ διὰ τοῦς ἐμμένοντες εἰς τὴν Ὁρθόδοξον πίστεν καὶ πορὰ δόσεις, ἐκδιδομένου ἀφορισμοῦ.

Τοιοῦτος ἀφορισμὸς ὄχι μόνον ἄκυρος καὶ ἀνίσχυρος αὐτὸς κατ' αὐτὸν, τυγχάνει, ἀλλὰ καὶ χαρὰ διὰ τὸν ἀφοριζόμενον, ὡς λέγει ὁ ἴδιος ὁ Κύριος ἡμῶν. «Μακάριοι ἐστέ, ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, ἔνεκεν τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Λουκ. ζ' 22).

Ὅθεν οἱ ἀφοριζόμενοι ἀλόγως καὶ ἀντικανονικῶς μὴ ἀποθαροῦνται, προσφύγετε εἰς τοὺς ἀρμοδίους πρὸς ἅραιν τοῦ ἀφορισμοῦ οἱ δὲ χάριν τῆς πίστεως, δοξάσατε τὸν Θεὸν τὸν μακαρίζοντα ὑμᾶς.

Η ΣΤΗΛΗ ΤΟΥ ΝΕΟΥ

Ἡ διάπλασις τοῦ χαρακτήρος

Ἡ περίοδος τῆς νεότητος ἀποτελεῖ ὁμολογουμένως τὴν ἰδανικωτέραν περίοδον τῆς ἀνθρωπίνης ἡλικίας. Ὁ νέος, ἐξερχόμενος μάλιστα ἀπὸ Χριστιανικὸν περιβάλλον, λατρεύει κυριολεκτικῶς τὰς ἀρχὰς τοῦ ὄρατου, τῆς δικαιοσύνης κτλ. Εἶναι ἀνώτερος χρηματικῶν καὶ ὡς μόνην ἱκανοποίησιν τῶν ἐργασιῶν του, τοῦ ἀρκεῖ ὅτι ἐπετέλεσε τὸ καθήκον του. Ἐν τούτοις ὅμως ὁ ὄρατος καὶ εὐγενὴς αὐτὸς κόσμος ἐρχόμενος εἰς ἐπαφὴν μετὰ τὴν κοινωνίαν ἀρχίζει ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ δηλητηριάζεται, νὰ μολύνεται καὶ τέλος νὰ παρουσιάσῃ τὸ φαινόμενον τοῦ χυδαίου καὶ φαύλου. Ὁ νέος ἐγκαταλείπων τὴν οἰκονομίαν του δημιουργεῖ, σχέσεις επαγγελματικὰς, φιλικὰς, κοινωνικὰς, αἰτίας ὅμως τὰς περισσότερας φορὰς ὑποθάλλουν τοὺς μεγαλύτερους κινδύνους. Οὕτω δὲν εἶναι σπάνιον τὸ φαινόμενον νέων θαυμαζο-

μένων παρ' ὅλων, νὰ ἐξεληχθῶν εἰς ἐγκληματίας, ψεύστas, ἀνηθικούς κλπ. Τὸ οἰκονομικὸν περιβάλλον εἰς τὴν ἡλικίαν αὐτὴν ἢ καὶ οἰαδήποτε ἄλλη αὐθεντία οὐδεμίαν ἐπικροτὴν ἐπὶ τοῦ νέου ἐξασκεῖ. Διότι ἡ ἡλικία αὐτὴ εἶναι κατ' ἐξοχὴν φιλελεύθερος.

Εἰς τὴν περίπτωσιν αὐτὴν χωρὶς νὰ λείψῃ καὶ ἡ ἐπίδρασις διαφόρων παραγόντων (οἰκονομίας, Ἐκκλησίας) περὶ ὧν ἐν ἄλλοις θὰ κάμωμεν λόγον, καλεῖται μόνος τοῦ νέου νὰ σώσῃ τὸν ἑαυτοῦ. Τὸ παράδειγμα τῶν ἀποτυχημένων τῆς ζωῆς, τῶν παρελθουσῶν γενεῶν, τῶν ἀποκλήρων τῆς τύχης πρέπει νὰ σὲ πείσῃ νέε μου καὶ νέα μου ὅτι ἡ ἡλικία αὐτὴ εἶναι ἡ προϋπόθεσις τῆς εὐτυχίας σου ἢ τῆς δυστυχίας σου. Ἡ θὰ σε φέρῃ εἰς τὸν κρημνὸν τῆς ὁλοκληρωτικῆς ἀπωλείας ἢ θὰ σε φέρῃ εἰς τοὺς κόσμους τῆς εὐτυχίας. Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ λησμονῇς ὅτι δὲν ζῆς γιὰ τὸν ἑαυτὸν σου μόνον. Κατὰ συνέπειαν ἡ ἐπιτυχία σου ἢ ἡ ἀποτυχία σου θὰ ἔχῃ καὶ γενικωτέρας συνεπειάς.

Νέος καὶ νέα ἀπαυξημένη οὕτε ἐπαγγελματικῶς μποροῦν νὰ σταδιοδρομήσουν οὕτε οἰκονομικῶς νὰ ἀνοίξουν οὕτε τὴν κοινωνίαν νὰ ὠφελήσουν.

Παραλλήλως μετὰ τὴν συναίσθησιν τῆς ὑψηλῆς αὐτῆς ἀποστολῆς σου πρέπει νὰ ὑπάρχῃ καὶ ἡ συναίσθησις τῶν μεγάλων κινδύνων ποὺ ἐγκυρῶνται εἰς τὴν διεφθαρμένην αὐτὴν κοινωνίαν. Αὐτὸν τὸν ὅποιον ἀποκαλεῖς φίλον σου δὲν εἶναι τὰς περισσοτέρας φορὰς παρὰ ὁ ἔμπορος τῆς διαφθοράς. Ἐνας μεγάλος ψυχολόγος τῆς ἐφημέριᾳς ἡλικίας, ὁ Spranger λέγει εἰς τὸ ἀξιολογὸν σύγγραμμά του «Ἡ ψυχολογία τοῦ ἐφήβου»: Πολλὲς νέες πῆραν τὸν δρόμον τῆς διαφθοράς μόνον καὶ μόνον ἀπὸ τὴν παρασύρουν φιλίαν.

Ἐὰν λοιπὸν σὲ κατέχει ἡ ἐπιθυμία καὶ φιλοδοξία νὰ γίνῃς ἕνας παράγων κοινωνικὸς καὶ ἔαν πραγματικὰ νοσταλγῇς τὴν εὐτυχία καὶ τὴν χαρὰν πρέπει νὰ προσπαθήσῃς νὰ ἀποφύγῃς τοὺς κινδύνους τῆς κοινωνίας. Ἐνας δὲ τρόπος ποὺ ἐξασφαλίζει ἀπὸ σένα εἶναι: Ἡ ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΟΥ ΧΑΡΑΚΤΗΡΟΣ ΣΟΥ.

Εἶναι ἴσως ἔργον ἐπιπόνον λόγῳ καὶ τῶν κεκτημένων συνηθειῶν καὶ τοῦ περιβάλλοντος μέσα εἰς τὸ ὅποιον κινεῖσαι. Εἶναι ὅμως καὶ ἔργον ἀναγκαῖον. Ἀλλ' ὅστε εἰς τὸ ἔργον σου αὐτὸ θὰ σὲ ἐνισχύσῃ καὶ ἡ Θ. χάρις. Ἀλλὰ ἄς ἴδωμεν τὸ περιεχόμενον τῆς ἐργασίας αὐτῆς. Ὅταν λέγωμεν χαρακτήρα ἐννοῶμεν κατ' ἀρχὴν τὸ ὄργανον δι' οὗ τις χαράσσει τὴν εὐθείαν γραμμὴν. Ἐν τέλει δὲ κατὰ συνεκδοχὴν, πᾶν τὸ εὐθές, τὸ ἴσιον. Χαρακτήρ λοιπὸν τοῦ ἀνθρώπου εἶναι τὸ σύνολον τῶν ἰδιοτήτων καὶ ἱκανοτήτων δι' οὗ ὁ ἄνθρωπος ἀποβαίνει εὐθύς, ἴσιος, τέλειος. Διάπλασις παραγομένη ἐκ τοῦ ρήματος διαπλάσω σημαίνει ἰδίῳ μορφῇ εἰς εὐπλαστον ὕλην. Ὅντως δὲ ἡ ἐφηβικὴ ἢ μᾶλλον ἡ προεφηβικὴ ἡλικία εἶναι εὐπλαστος. Διάπλασις λοιπὸν εἶναι ἡ ἐργασία δι' ἣν προσπαθῶμεν νὰ ἀναπτύξωμεν ὅλας ἐκείνας τὰς ἐμφύτους ἱκανότητας τὰς ὁποίας ἔχωμεν ἀπὸ Θεοῦ

(διότι ἐπλάσθημεν κατ' εἰκόνα αὐτοῦ) καὶ νὰ καταπνίξωμεν ὅλας ἐκείνας τὰς κακίας τὰς ὁποίας ἐκ τῆς ἀμαρτίας καὶ τοῦ περιβάλλοντος ἀποκτήσαμε.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ εἶναι κάπως δυσνατὴ μόνον εἰς τὴν νεανικὴν ἡλικίαν ὅπου αἱ ἔξεις καὶ συνήθειαι δὲν ἐξελεχθῶσαν ἀκόμη εἰς ἀπόβλητα πάθη καὶ ὅπου ὑπάρχουν ἀκόμη αἱ ἀρεταὶ καὶ ἡ λατρεία τῆς ἀρετῆς. Εἶναι ἡ κατ' ἐξοχὴν ἐργασία τῆς νεανικῆς ἡλικίας.

Εἰς τὸ προσεχὲς θὰ ἴδωμεν πῶς διαπλάσσεται ὁ χαρακτήρ καὶ θὰ δώσωμεν πρακτικὰς συμβουλὰς.

ΕΝΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΟ ΣΤΗΝ ΑΙΓΙΝΑ

—Παιδιά μιά ἐκδρομὴ εἰς τὴν Αἴγινα! Ὅλοι μας μὲ εὐχαρίστησιν ἐδέχθημεν τὴν πρότασιν αὐτὴν, ἡ ὁποία ὁμοφώνως ἐψηφίσθη ἀπὸ τὸ Συμβούλιον καὶ προθύμως ἐνεκρίθη ἀπὸ τὸν πνευματικὸν μὲς ἡγέτη Ἅγιον Διακλήριον.

Τρεῖς δεδοκιμασμένοι ἀδελφοὶ ὁ Ἀντώνιος Ἀσούτης, Ἀπόστολος Μαῖστρος Σταμάτιος Κιούσης μαζὺ μετὰ τὸν ἐκλεκτόν μας Σταύρου Κοραήτιο ἀνέλαβαν τὴν διοργάνωσιν τῆς ἐκδρομῆς ἡ ὁποία παρουσίαζε πολλὰ προβλήματα, ὅπως π.χ. τὴν ἐξέδρου μεταφορικῶς μέρους, τὴν ἐξασφάλισιν τόπου διανυκτερεύσεως εἰς Αἴγινα κτλ. Παρ' ὅλα δὲ τὰ ἐμπόδια ποὺ παρουσιάσθησαν ἡ ἐκδρομὴ σημείωσε μοναδικὴν ἐπιτυχίαν.

Τὸ Σάββατο ἑσπέρas οἱ ἐκδρομέαι μετὰ ἀπαράτρητα ἐφόδια συνεκεντρώθησαν εἰς τὸ «Ὁρολόγιον» Πειραιῶς, ἀναμένοντες τὴν ἀφίξιν τοῦ Βενζινοπλοίου διὰ τὴν ἐπιβίβασιν. Εἰς τὰς 8 τὸ Βενζινοπλοῖον «Ἅγιος Κωνσταντῖνος» προσωρμίζετο εἰς τὸν λιμένα Πειραιῶς, διὰ νὰ παραλάβῃ τοὺς ἀνυπομένους ἐκδρομείς. Μετὰ τὴν θαυμασίαν καὶ χωρὶς συνωστισμοῦ ἐπεβίβασθησαν οἱ ἐκδρομείς μεταβληθέντος ἀμέσως τοῦ βενζινοπλοίου εἰς πλατὴν ἐκκλησίαν. Εἰς τὰς 8,15' ἀνεχώρησε, διασχίζον ἐλαφρῶς τὰ ἡρύκα νερά τοῦ Σαρωνικοῦ. Τὸ ταξίδι ὀληρῆς, θαυματικώτατον. Ἡ ἀνερχομένη σελήνη μετὰ τοὺς γοητευτικὸς ἀντικατοπτρισμοὺς τῆς ἐξώπευσε διὰ τῶν ὠχρῶν ἀκτίνων τῆς τὸ πλέον εὐτυχῆς διὰ τὸ φορτίον του, σκάφος ἐξ' ὅσων διασχίζουν τὸν Σαρωνικόν. Ἐντὺς δὲ τοῦ σκάφους τὰ χαρούμενα χεῖλη τῶν ἐκδρομέων κινούμενα ἀπὸ τὰς εὐσεβεῖς τῶν καρδίας, ἀνέπεμπον τοὺς θερμότερους πρὸς τὸν πλάστη ὕμνους. Ἡ ὕλη τῆς ἐκκλησιαστικῆς μουσικῆς ἐχρησιμοποίηθη καὶ ὡς ὕλη τῆς ἐκδρομικῆς χορωδίας. Τὸ μεγαλεῖον καὶ ἡ γοητεία μετὰ τὸ εὐσεβὲς τῶν περιεχόμενων συνεκίνησαν ἅπαντας. Καὶ αὐτὴ ἡ θάλασσα διὰ τῶν ἐλαφρῶν τῆς κυματισμῶν ἐξεδήλου τὸν θαυμασμόν της καὶ ὁμολογεῖ διὰ τῆς μυστηριώδους γλώσσης της, ὅτι ἐπὶ τέλους ἐναγκαλίζεται ἀντὶ τῶν χυδαίων λάτρων τῆς Ἀφροδίτης, εὐσεβεῖς νέους καὶ νεανίδας ἀπὸ τὰ στόματα τῶν ὁποίων ἀκούει οὐχὶ βλασφημίας καὶ χυδασιολογίας, ἀλλ' ὕμνους καὶ ἀγνὰς συζητήσεις.

Μετὰ τριώρον περίπου θαυμασίαν διαδρομὴν προσωρμίσθημεν εἰς Αἴγινα ὅπου μᾶς ἀνέμενον οἱ ἀδελφοὶ Γεώργιος Κοκκίνης καὶ Νικόλαος Κουκουλάκης μεταβάντες ἀπὸ μεσημβρίας ὡς συνῶδοι τοῦ Σεβασμιωτάτου Μεγαρίδος. Μετὰ τὴν ἀποβίβασιν σχηματίσαντες ὁλόκληρον στρατὸν ἀνεχώρησαν διὰ τὸν τόπον τοῦ καταυλισμοῦ. Ἐνα κτήμα προθύμως παραχωρήθη ὁπότε ὁ τόπος τοῦ καταυλισμοῦ. Αἱ εὐσεβεῖς δὲ μοναχαὶ εὐχαρίστως μᾶς προμήθευσαν ἀρκετὰς κουβέρτας. Ἡ κόπωση τοῦ ταξιδίου καὶ ἡ ἐξ αὐτοῦ εὐχαρίστησις ἐξησφάλισαν τὸν ὠραιότερον ὕπνον εἰς τοὺς ἐκδρομείς, οἵτινες παρ' ὅλον ὅτι δὲν ἀνεπαύθησαν εἰς τὰς μαλακὰς κλῖνας τῶν, ἐν τούτοις ἀφύπνισθέντες τὸ πρωὶ εἶχον ἅπαντες εὐχάριστον διάθεσιν. Κατὰ τὸ διάστημα τῆς νυκτὸς ἡ γύρ-

πνυσε και από εις νέος της Ένώσεως, ως φύλαξ του καταυλισμού.

Τό πρωί μετά τό κοινόν έγερτήριο άνεχώρησαν οι έκδρομείς διά τόν Ιερών Ναόν της Εύαγγελιστρίας. Είς τόν Ιερών αυτόν ναόν έψάλη ή συγκινητικώτερα λειτουργία. Είς την ανάπτυξιν τών εύλαβών συναθροισμάτων συνέτελεσε κοί ή χοροστασία του Σεβασμιωτάτου 'Αγίου Μεγαρίδος. Είς αυτόν άλλωστε όφείλεται και ή έπιτυχία της έκδρομής, όστις εύχαρίστητος απέδεδθη να συνωδεύση τούς έκδρομείς. Καί μόνον ή παρουσία του ήρκει διά να προσδώσει μεγαλειών. Πολλά δέ μάλλον ή θαυμασία του όμιλία ήτις άναμοχλεύσασα τά βάθη τών καρδιών άνεγειρόνησε του σπινθηρίσας της εύσεβειας δλων μας. Με θαυμαστήν απλότητα και σαφήνεια αλλά και με γραφικήν παραστατικότητα άνέπτυξε τό ύπεροχον περί πόσον θέμα του, δι' όύ έξήρε την έλπιδοφόρον σκοπιμότητα του πόνου διά τήν ανθρωπίνην ζωήν. Δέν παρέλειψε ό Σεβασμιώτατος Ιεράρχης να τονίση με την έναργεστέραν φωνήν, διά να τό ακούσουν και οι μακράν καθηυδυντες, την ανάγκην της ένισχύσεως της κινήσεως τών νέων ως μέσου διά τόν δλον της 'Ορθοδοξίας σκοπόν.

Κατά τό τέλος της θ. λειτουργίας περιστοιχούμενος από δλους τούς έκδρομείς συνελήθει μετ' αὐτόν, έρωτών ένα έκαστον, διά τας έντυπώσεις τών και έκφράζων παντού τόν θαυμασμόν του. 'Όλοι έκ της της παρουσίας του Ιεράρχου ένθουσιάζονμεν, περισσότερον δέ οι άδελφοί της Αγίτης οίτινες ως μάς είπον ήτο τί τό πρωτοφανές διά τήν νήσον των ή όμιλία υπό Ιεράρχου και ή διανομή υπό του ίδιου του άντιδώρου. Τήν μεσημβρίαν ένέτισθημεν εις τό κτήμα τό δδελφού Βλασταράκου.

Μία όμάς τών έκδρομέων με επί κεφαλής τόν άγαπήτόν μας 'Ηλίαν 'Αγγελόπουλον έπεσκέφθη την μονήν του 'Αγίου Νεκταρίου καθώς και την έπισκοπήν του 'Αγίου Διονυσίου.

Ο Σεβασμιώτατος 'Αγιος Μεγαρίδος συνοδευόμενος από τό Διοικητικόν Συμβούλιον της Αγίτης έπεσκέφθη τό νοσοκομείον της πόλεως. Τούς έπισκέπτας κατέπληξε ή καθαρότητα, ή πρόνοια ύπερ τών άσθενών, και ή βαθεία συναισθησις του προς τούς άσθενείς καθηκοντος. Είναι έπαίνου άξια αι κυρία και δεσποινίδες, οι εύγενείς αύται άκόλουθοι της Τοβιάδας, διά τήν ώραϊαν των άποστολήν.

Πρός τό άπόγευμα έγένετο προς τούς έκδρομείς όμιλία με θέμα «πολιτικός και θρησκεία». Μετ' αὐτήν δέ κατήλθομεν εις τόν λιμένα όπου και έπεβίβάσθημεν τό βενζινοπλοίο διά Πειραιά. Είχομεν δέ τήν έξαιρετικήν εύτυχίαν να συνοδεύομεν τόν έκλεκτόν μας Ιεράρχην και τόν Ιεροδίακόνον του. Τό Δ. Συμβούλιον της Αγίτης κατήλθε μέχρι του λιμένος με επί κεφαλής τόν πατέρα Πολύτεκτον διά να αποχαιρετήση τούς έκδρομείς. Ομολογουμένως συνεκινήθημεν από τήν στοργήν τών άδελφών της Αγίτης, από τόν σεβασμόν των προς τόν Ιεράρχην και άπ' τήν αγάπην των. 'Επανειλημμένως μάς προσεκάλεσαν και διά δευτέραν φοράν.

Τό ταξείδιον της επιστροφής ύπήρξε άκόμη ώραιότερον έκ της παρουσίας του Ιεράρχου. Κατά τας 11 έπεβίβάσθημεν εις Πειραιά όπου ό ένθουσιασμός τών έκδρομέων παρώρμησε αύτούς να ψάλλωσι εις τήν αποβάθραν τήν φήμην του Σεβασμιωτάτου, όπως γίνεται εις Ιεράρχην επιστρέφοντα επισήμως εις τήν έδραν του.

Αί έντυπώσεις ύπήρξαν θαυμασiai. 'Αλλά και οι καρποί ώραιότατοι. Ούτω μάς έδόθη μία πνευματική άναψυχή. Μας έδόθη ή εύκαιρία να γνωρισθώμεν καλλίτερον μεταξύ μας. Νά έπικοινωνήσωμεν με άδελφούς τών παραρημάτων. Νά ένισχύσωμεν αύτούς εις τας προσπάθειάς των. Νά άποδείξωμεν έμπράκτως ότι ή χριστιανική θρησκεία παρέχει τήν ύψηλότεραν και ώραιότεραν χαράν. Τοιαύται έκδρομαί έξευγενίζουν και πράγουν, άλλα και τήν ιδέαν του άγώνος σπουδαίως έξυμνητεούν.

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΝΕΩΝ

Μία άρθρογραφία διά της όποίας έλέγχεται ή Μητήρ υπό του Τέννου.

'Ενεποίησεν εις ήμάς κατάπληξιν τό άρθρον του Σοφού Λογοθέτου και 'Επιστήμονος κ. Θ. Σπεράντζα υπό τόν τίτλον «Πρό του Κινδύνου» τό όποϊον εδημοσίευσεν ή 'Εφημερίς «Φωνή της 'Εκκλησίας».

Τού άρθρου τούτου δημοσιεύομεν όλίγας γραμμάς και έπ' ούτοϋ θα φέρωμεν και τας ημετέρας κρίσεις.

Ο άρθρογράφος άπευθύνεται προς τήν 'Ιεραρχίαν της Σχιοι, 'Εκκλησίας τών Νεοημερολογιτών, ήτις συνήλθεν πρότινος. Καί λέγει:

«Η 'Ιεραρχία της 'Ελλάδος ήλθε και άπήλθε.

Συγκληθίσα έσπευσμένως, συνεκροτήθη τάχιιστα εις σώμα, συνεζήτησεν επιτροχήν επί σπουδαιοτάτων θεμάτων και διελύθη ως έσπριν ή δρόσος υπό τήν επίδρασιν τών κυνικών καυμάτων διευθετήσασα τά πάντα!!!...

Και άποτελεί τούτο άποκαρδίωσιν βαρείαν δι' δλους τούς αγαπώντας τήν 'Εκκλησίαν μας.

«Ας γνωρίζουν όμως καλώς οι 'Ιεράρχαι, ότι ή κατάσταση αήτης της 'Εκκλησίας δέν είναι δυνατόν να συνεχισθί...»

Κατάδηλοι είναι πλέον αι Σλαυικαι προθέσεις. «Η τρίτη Ρώμη δέν άποτελεί πλέον ούτοπικήν έπίδειξιν ούτε ρωμαντικήν ό ειροπόλησιν...» «Ας άνανήψουν οι 'Ιεράρχαι επί τέλους.

Η σημερινή κατάσταση δέν είναι δυνατόν πλέον να συνεχισθί.

...Οι αλχημάλωτοι του φανασρίου—ας είναι βέβαιοι—δι' άποκοιτούμενοι από τό δένδρον της 'Ελληνικής ζωής θα άποξηρανθοϋν διά να τροφοδοτήσουν τελικώς τήν παμφάγον Σλαυικήν 'Εστίν...» Τήν περαιτέρω άδράνειαν τήν θεωρούμεν προδοσίαν τών Ιερών και τών όσίων μας...»

Επί τέλους εύρέθη και έν τέκνον της 'Εκκλησίας τών Νεοημερολογιτών και μάστα επίλεκτον, τό όποϊον τήν έλέγχει και δέν διατάζει να είπη προς αὐτήν, ή μάλλον προς τούς δοξομανείς 'Ιεράρχας της, ότι είναι καιρός να άνανήψωσιν επί τέλους.

Ίδού λοιπόν, όταν ήμείς διεμαρτυρόμεθα διά τήν κατάσταση της 'Εκκλησίας και όταν διακηρύττωμεν, ότι ή 'Εκκλησία εύρίσκεται εις χείρας προδοτών, δέν εγινόμεθα πιστευτοί τώρα ίδού ότι τά ίδια λόγια μας τά επαναλαμβάνει στόμα επίλεκτου έπιστήμονος, όστις έκ τών γραφομένων του και έξ όσων γνωρίζομεν δι' αὐτόν, πονεί τήν 'Εκκλησίαν.

Κατόπιν τούτων τήν έν γένει 'Εκκλησιαστικήν καταστάσεως χαρακτηρίζω τήν στάσιν τών Νεοημ. 'Αρχιερέων έναντι της 'Εκκλησίας των σκληράν, άπάνθρωπον, μητροκτόνον προδοτικήν, διότι δέν έδιστανον ούτοι να προδώσουν τά Ιερά και δσια αυτής, άντι πινακίου φακής.

Ο κίνδυνος προβάλλει πανταχόθεν, ή 'Ορθοδοξία άπειλείται!

Και οι ταγοί; οι φρουροί; προδίδουν! Δίδουν έδοφος εις τόν έχθρόν, ύποχωρούν εις τας αξιώσεις τών έχθρών της 'Ορθοδοξίας και δέν δυσκολεύονται τά Ιερώτατα της πίστεως να τά παραδώσωσι εις χείρας τών έχθρών, άντι μάς θέσεως ένός κοσμικού αξιώματος ή μιας προσοδοφόρου Μητροπόλεως.

Τι να είπωμεν; 'Ας άκούση ό συνετός, ό φρόνιμος, ό Χριστιανικός, ό 'Ελληνικός κόμος, όχι τήν ιδικήν μας φωνήν, διότι ήμείς είμεθα προκατελημμένοι, είμεθα όπισθοδρομικοί, είμεθα αντίπαλοι των, άλλα τήν κραυγήν του τέκνου της 'Εκκλησίας των, τό όποϊον πονεί τήν 'Εκκλησίαν και είναι εις θέσιν να είπη τήν αλήθειαν και να γνωρίξη πολλά δι' αὐτήν και τούς 'Ιεράρχας της.

† ό Διαυλείας ΠΟΛΥΚΑΡΠΟΣ

ΠΟΙΟΝ ΕΙΝΑΙ ΤΟ ΣΗΜΕΙΟΝ ΤΟΥ ΑΛΗΘΟΥΣ ΧΡΙΣΤΙΑΝΟΥ;

Χριστιανός αληθής είναι και λέγεται οίκος Χριστού δι' έργων αγαθών και δογμάτων ευσεβών συνιστάμενος ή δέ αληθής Πίστις διά τών έργων δοκιμάζεται. Διότι ή Πίστις χωρίς τών έργων νεκρά έστι καθώς και τά έργα άνευ της Πίστεως. Διά τούτο πρέπει πάση δυνάμει και ασφαλώς να τηρώμεν έαυτούς καθαρούς από τών ύπαρκών έργων, ώστε να μη λεχθί και περί ήμών τό 'Αποστολικόν λόγιον «Θεόν όμολογούσιν ειδέναι, τοις δέ έργοις άρνούται» (Τιτ. Α'. 16).

Ο Κύριος ήμών Ιησούς Χριστός είπεν ότι «Εάν τις αγαπά με τόν λόγον μου τηρήσει, και ό Πατήρ μου αγαπήσει αὐτόν, και προς αὐτόν έλευσόμεθα, και μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν» (Ιωάν. ΙΔ'. 23). 'Εκ τούτων λοιπόν μανθάνομεν ότι διά της όρθής Πίστεως και τών καλών έργων οίκοδομεῖται ό οίκος της ψυχής, και ούτως οίκει έν ήμιν ό Θεός όστις είπεν ότι «κοιμήσω έν αὐτοῖς και έμπεριπατήσω, και έσομαι αὐτῶν Θεός, και αὐτοί έσονται μοι λαός» (Β'. Κορινθ. ΣΤ'. 16). 'Όταν ό διάβολος ίδη τόν Χριστιανόν δογλιζόμενον, ή κραυγάζοντα ή όρνύοντα και έπισκοπώοντα, ή αίσχρολογούντα και αίσχροπρακτούντα, ή όνειδίζοντα ή μεμψόμενον, ή λοιδορούντα, ή κατακρίνοντα τόν άδελφόν τόν, ή μισούντα ή άδικούντα αὐτόν, ή ύπερηφανευόμενον, ή γελώντα πολλά και μετεωριζόμενον, ή μη συνεχώς προσευχόμενον, ή μη νηστεύοντα ή τας αγίας Εορτάς μη τηρούντα και τόν θάνατον μη ένθυμούμενον, ή άλλας εντολάς του Χριστού και της 'Εκκλησίας Αὐτοῦ παραβαίνοντα, τότε έξ όλων αὐτῶν νοεῖ ό κακοήγος έχθρός ότι: δέν κατοικεί εις τήν ψυχήν του Χριστιανού έκείνου ό φροντίζων και φυλάσσων αὐτήν Χριστός ό Θεός. Και οὕτω λοιπόν είσορμά ό πονηρός καθάπερ κλέπτης και ληστεύει τήν ψυχήν έκείνην της όποίας τά έσχατα γίνονται χείρωνα τών πρώτων. (Ματθ. ΙΒ'. 45).

A.M.K.

Η ΜΕΤΑΝΟΙΑ ΣΩΤΗΡΙΟΣ ΠΑΣΙΝ ΑΝΘΡΩΠΟΙΣ

Είναι αλήθεια ότι πολλές δωρεάς ό Κύριος ήμών έχαρίσατο τοις άνθρώποις. Αί δωρεάί Του είναι άνεκτίμητοι και δι' αὐτάς ό άνθρωπος πρέπει πάντοτε να είναι ευγνώμων προς τόν Θεόν.

Ητο ό άνθρωπος έχθρός του Θεού κατόπιν της παραβάσεως και έγένετο κατά χάριν υἱός του Θεού και άδελφός του δι' αὐτόν ένανθρωπήσαντος Υιού του Θεού Κυρίου ήμών Ιησού Χριστού κατόπιν της μεγάλης και ανυπολογίστου Θυσίας του Γολγοθά.

Θά ήτο εύχης έργον ό άνθρωπος άναγεννηθείς διά της μεγάλης αυτής θυσίας να έμενε άναπόσπαστος από της δωρεάς αυτής και ούδέποτε πλέον να άπεκληροῦτο της μεγάλης αυτής υιοθεσίας πάντοτε να ήτο υἱός του Θεού, ούδέποτε παραπικραίνων τόν Πατέρα του τόν Ουράνιον. 'Αλλά φευ! τό εύδ-

λισθον του ανθρώπου, ή ροπή προς την αμαρτίαν και ο διάβολος ο μεταχειριζόμενος ταύτα, διά την καταστροφήν του ανθρώπου, απομακρύνουν τούτον εκ του Θεού και τόν καθιστούν πολλάκις πάλιν έχθρον του Θεού.

Τούτα γνωρίζων, ο Σωτήρ ημών μεταξύ των άλλων ή μακροθυμία Του, ή Αγάπη Του και το έλεός Του, έχάρισαν εις τόν άνθρωπον το Σωτήριο μέσον το ύπολον δνομάζεται Μετάνοια, ώστε δι' αυτού να δύναται ούτος να γίνεται πάλιν υιός του Θεού. Και έως πότε; «Όσάκις αν πέσης έγχεις και σωθήσῃ» λέγει ο Κύριος της αγάπης της Μακροθυμίας και του έλέους.

«Ω και αν έλειπε ή μετάνοια! Το ανθρώπινον γένος θα ήτο καταδικασμένον εις αιώνιον κόλασιν ανεπανορθώτως.

Εάν έλειπε αναγνώστα μου ή Μετάνοια θα υπήρχε Λαβίδ, όστις στολίζει με τους θύμους και τους ψαλμούς του την Έκκλησίαν του Χριστού και ανακουφίζει τους ποικιλοτρόπως πονεμένους της ζωής;

Εάν δεν υπήρχε ή Μετάνοια, θα υπήρχε Αποστόλος Πέτρος όστις τόσον λαμπρώς στολίζει την χορείαν των Θεών Αποστόλων και λαμπρύνει την Έκκλησίαν του Χριστού;

Εις ποίον ο Κύριος είπεν «Ποίμενε τὰ πρόβατά μου, ποιέμενε τὰ αρνία μου»; ή εις τόν αρνησάμενον Αυτόν τρίς και τρίς όμολογήσαντα Αυτόν και εις τόν κλαύσαντα πικρώς Πέτρον διά της Μετανοίας.

Εάν έλειπεν ή Μετάνοια δεν θα είχεν ή Έκκλησία του Χριστού τόν Μέγαν τών Έδων Κήρυκα του Εθαγγελίου τόν Θεόν Παύλον; τόν διατρέξαντα χάριν του Χριστού διά μέσου τόσων κινδύνων όλην την γήν.

Εάν ή Μετάνοια έλειπεν, τότε δεν θα έστολιζέτο ο ουρανός από τόσους Αγίους, όστινες δι' αυτής εσώθησαν και ήγίασαν. Δεν θα υπήρχε Μαγδαληνή Δεν θα υπήρχε Αγία Πελαγία. Δεν θα υπήρχε Αγία Φωτεινή και τόσοι, και τόσοι Άγιοι όστινες λαμπρύνουσι την Έκκλησίαν του Χριστού.

Η Μετάνοια σώζει, εξαγνίζει, αναγεννά! τότε πώς τολμούν τινές να λέγασιν ότι ήμεεις, οι ως άνθρωποι αρνηθέντες το καθήκον μας, την υπόσχεσιν μας και εγκαταλείψαντες τόν ιερόν ημών αγώνα επί δεκαετίαν, τυγχάνομεν αξιοίμεμπτοι και ουχι άνήκοντες εις την Όρθοδοξίαν;

Ο Θεός Πέτρος ηγήθη τρίς τόν Κύριόν και όμολογήσας πίστιν εις Αυτόν διά της Μετανοίας έλαβε την μεγάλην έντολην να ποιμάινη τὰ πρόβατα και τὰ αρνία Του. Πώς δι' ήμᾶς, άναγνωρίσαντας το λάθος ημών, όμολογήσαντας πίστιν εις την Όρθοδοξίαν, άκούησαντας, την Έκκλησίαν των Νεοσημερολογητών ως Σχισματικήν διά Δικ. κλητήρας κοινοποιήσαντες την τούτην άποκήρυξιν και ανακαλέσαντας όσα έγράφωμεν και εκηρύξαμεν κατά το διάστημα του όλοσθήματος ημών κατά του Ιεροϋ ημών αγώνος, υπάρχον τινές να νομίσωσι ότι διά της Μετανοίας δεν εσώθημεν και δεν έχομεν το δικαίωμα να ανήκωμεν εις την χορείαν των Γ.

Ο,Χ. και να ποιμάινωμεν αυτούς κατά την δοθείσαν ήμιν χάριν διά της εις Επισκοπικούς χειροτονίας ημών;

Οι φρονοῦντες οὕτω τυγχάνουσι Ιεροσουλαι και βεβήλοι. Αθετοῦσιν τὰς αποφάσεις του Θεου και αντιστρατεύονται προς το Θεόν Του θέλημα και προσπαθοῦν να διαφενεύσωσι το υπό του Κυρίου λεχθέν «Οτι γὰρ γίνεται εν τῷ Ουρανῷ επί ενί αμαρτωλῷ μετανοοῦντι».

Ελπίζομεν ότι θα μείνωσι άνεπηρέαστοι οι Χριστιανοί ημών εν τών βεβήλων και αντιχριστιανικών κηρυγμάτων εκείνων, όστινες προσπαθοῦσι διά του τρόπου ούτου να εξυπηρετήσωσι τὰς ανθρωπίνους αδυναμίας των και τὰ προσωπικά των ωφέλη και μόνον αυτά.

† Ο Μεγαρίδος ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ

† Ο Διανυλαίς ΠΟΛΥΚΑΡΙΠΟΣ

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΑΣ ΠΑΝΗΓΥΡΕΙΣ ΤΟΥ ΠΑΡΤΟΣ ΒΟΛΟΥ

Η ΚΙΝΗΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΡΑΡΤΗΜΑΤΩΝ

Με εξαίρετικήν μεγαλοπρέπειαν έτελέσθησαν οι πανηγύρεις των δύο ενοριών του Βόλου. Της Κοιμήσεως της Θεοτόκου (15 Αυγούστου) και του Αγίου Αποστόλου του Νέου (16 Αυγούστου). Κατ' αύτάς συνέρρευσεν πλήθος κόσμου. Ήτο δέ συγκινητική ή αφήγησις αδελφής Άρτι άφιχθείσης εκ Βόλου σχετικώς με τόν ένθουσιασμόν του πλήθους και με την έξαρσιν του φρονήματός του. Πλείστοι κατοικοί εκ των χωρίων του Πηλίου με τὰ γραφικά των «ντουρβαδάκια» κατέφθασαν εις Βόλον, διά να αποδείξουν όφ' ένός μόνον σεβασμόν των προς την Μητέρα του Θεου και τόν Άγιον Νεσμέρτσα Αποστολον, άφ' ετέρου δέ να πληροφορησούν το Πανελλήνιον (και διατί όχι άπασαν την κοινήν γνώμην) ότι ο σεβασμός προς τὰς

παραδόσεις της Έκκλησίας είναι ή μόνη στερὰ τροφή ήτις έκτρέφει και ζωογονεί την Έλληνικήν οικογένειαν και Έλληνικήν κοινωνίαν.

Εις τὰς δύο φωτογραφίας θα ίδη ό ά. προκατάληπτος άναγνώστης φανεράν την αλήθειαν την όποιαν άρνοῦνται να ίδουν, έθελουφυλόντες, οι υποσκάπτοντες τὰ θεμέλια του Έκκλησιαστικού οργανισμού και γαυριώντες έναντίον των Γνησίων Όρθόδοξων. Όταν δέ λάβουν ύπ' όψιν των ότι τὰ εικονιζόμενα είναι έλαχίστη άπήχσις της ανά την Έλλάδα κινήσεώς μας, τότε ασφαλώς θα διαπιστώσουν ότι «σκληρόν προς κέντρα λατίζειν».

Εν κατακλείδι συγχάρομεν τούς δύο έκλεκτούς έφημερίους του Βόλου και Πανοσιολογιωτάτους αρχιμανδρίτας κ.κ. Χρυσόστομον Νασλίμην και Έφραίμ Καραγιάννην εις τὰς ένεργείας των όποιων όφείλεται ή διοργάνωσις του παραρτήματος.

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἡ ἑορτὴ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου κατὰ τὸ Πατριον ἑορτολόγιον ἐορτάσθη μετὰ πάσης ἐπισημότητος, ὡς ἀρμόζει πρὸς τὴν Πανάγιον Μητέρα τοῦ Θεοῦ καὶ Μητέρα ἡμῶν τῶν Χριστιανῶν.

Ὅλοι οἱ Γ.Ο.Χ. ἐώρτασαν τὴν ἑορτὴν τῆς χαρᾶς κατακλύσαντες τοὺς Ἱ. Ναοὺς ἡμῶν. Τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως ἀπεκατέ-σασιν ἑορτὴν χαρᾶς, διότι ἂν καὶ λύπην θὰ ἔπρεπε νὰ προκαλῇ ὡς Κοιμητοί, ἐν τοῖς παντοῦ σκορπίζει χαρὰν, καὶ μάλιστα χαρὰν μεγάλην. Χαρὰν ἐπὶ γῆς καὶ ἐν οὐρανῷ, ἀφοῦ ἡ Παρθένος δὲν ἐκοιμήθη, ἀλλὰ μετέστη εἰς τοὺς οὐρανοὺς, ὅπου τὴν ὑπεδέχθη ὁ Υἱὸς Της καὶ ἅπασαι αἱ οὐράνιοι Δυνάμεις. Αὕτῃ λοιπὸν ἡ μεγάλη ἑορτὴ ἔθεσεν εἰς κίνησιν ὅλα τὰ πλήθη τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν καὶ κατέκλυσαν τοὺς Ναοὺς μας μὲ πρωτοφανῆ ζῆλον καὶ πίστιν πρὸς τὴν Παναγίαν Μητέρα τοῦ Θεοῦ.

Κατὰ χιλιάδας οἱ πιστοί, ὡς ἐπληροφόρημεν, ἐν Ἀθήναις, ἐν Πειραιεὶ, εἰς τὰ προσάστια καὶ εἰς ὅλας τὰς πόλεις τῆς Ἑλλάδος ὅπου Ναὸς τῶν Παλαισημερολογιτῶν, ἔσπευδον τὴν πρῶταν τῆς Τετάρτης ἀπειρα πλήθη παλαισημερολογιτῶν ἀκόμη δὲ καὶ Νεοσημερολογιτῶν, ἔσπευδον νὰ λάβουν τὴν εὐλογίαν καὶ τὴν χάριν τῆς Προστάτιδος τῶν θλιβομένων τῶν ἀδικουμένων, τῶν ὀρφανῶν, τῶν πτωχῶν, τῶν ἐσθενῶν καὶ παντὸς Ὁρθοδόξου Χριστιανοῦ.

Υἡρῆρξεν τὸ θέαμα λίαν εὐχάριστον καὶ συγκινητικόν. Ἡ προσέλευσις Νεοσημερολογιτῶν εἰς τὴν Πατήγουριν τῆς Θεοτόκου ἔδωκε τὴν ἐντύπωσιν ὅτι, ἐάν ἀπεφασίζετο ποτὲ δημοψήφισμα διὰ τὸ ζήτημα τοῦ ἑορτολογίου ἀσφαλῶς ὅλοι οἱ πιστοὶ Χριστιανοὶ θὰ ἐτάσσοντο ἐκατὸν τοῖς ἐκατὸν ὑπὲρ τοῦ Πατρίου ἑορτολογίου.

Πάντες οἱ Ἕλληνες παλαισημερολογίται, δὲν ἐώρτασαν τὴν Μεγάλην αὐτὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μαζὺ μὲ τὰ δέκα ἑκατομμύρια τῶν ἀνὰ τὸν Κόσμον Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ἀλλὰ μὲ τὰ ἑκατὸν ἐνενήκοντα ἑκατομμύρια ἀνὰ τὸν Κόσμον τῶν Γνησίων Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν ἐώρτασαν μαζὺ μὲ τὴν Γεσθημανὴ Διότι μαζὺ μὲ τοὺς ἀκολουθοῦντας τὸ Πατριον ἑορτολόγιον ἐορτάζουν τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὄχι μόνον τὰ Ἱεροσόλυμα, δηλαδὴ ἡ Μητὴρ τῶν Ἐκκλησιῶν, ἀλλὰ τὸ Ἅγιον Ὅρος ἡ Ἐκκλησία τοῦ Ὁρους Σινᾶ, αἱ Ἐκκλησίαι Σερβίας, Ρωσίας, Βουλγαρίας, Πολωνίας, Οὐκρανίας, Γεωργίας, Τσεχοσλοβακίας, Φιλανδίας, Λιθουανίας, Ἑσθονίας καὶ Λεττονίας.

Ὅλα αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν ποῦ περιλαμβάνουν αἱ Ἐκκλησίαι αὐταὶ ἐώρτασαν μετὰ τῶν παλαισημερολογιτῶν, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐκκλησία. ἦτις δυστυχῶς παρέσυρε τὸ Οἰκ. Πατριαρχεῖον τὸ τῆς Ἀλεξανδρείας καὶ Ἀντιοχείας, ἐώρτασαν μόνῃ μὲ τὰ ὀλίγα ἑκατομμύρια τῶν Χριστιανῶν ποῦ περιλαμβάνει αὐτὴ καὶ τὰ ὡς εἵπομεν παρὰσυρθέντα τρία Πατριαρχεῖα πρὸ δεκατριῶν ἡμερῶν ὅτε ἡ Γεσθημανὴ ἦτο ὁκοτενὴ καὶ χωρὶς ἑορταστικὸν φῶς καὶ πανηγυρικὴν ὄψιν.

ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΓΕΝΕΘΕΙΩΝ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ

Τὴν 8ην Σεπτεμβρίου ἔ. ἔ. κατὰ τὸ Πατριον καὶ Ὁρθόδοξον ἑορτολόγιον θὰ πανηγυρίσῃ μεγαλοπρεπῶς ὁ Ἱερὸς Ναὸς Ἁγίας Τριάδος Κουπρινίων Ἀθηνῶν τὴν ἑορτὴν τῆς Θεομήτορος, ἔχων οὗτος τὴν Ἱερὰν καὶ Θαυματουργὸν εἰκόνα τῆς Γλυκοφιλοῦσης ἔργον τοῦ 16ου αἰῶνος.

Τὴν ἑορτὴν θὰ λαμπρύνῃ ἡ Σεπτὴ παρουσία τοῦ Πανιερωτάτου Ἀγίου Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

Η ΑΝΑΒΟΛΗ ΕΠΙΚΙΝΔΥΝΟΣ

Τῷ 382 π. Χ. τυραννικὸς πολέμαρχος ἐν Θήβαις ἦτο ὁ Ἀρχίας ὅστις τόσον κατέστη ἀπεχθὺς καὶ ἀντιδημοτικός, ὥστε ὁ λαὸς συνώμασε κατ' αὐτοῦ καὶ ἐξήτει εὐκαιρίαν νὰ τὸν θανατώσῃ. Ἡ ἡμέρα τῆς ἐκρήξεως τῆς Ἐπαναστάσεως ἐφθασεν. Ὁ Ἀρχίας δίδων συμπόσιον εὗρίσκετο ἐν κραιπάλῃ, δταν ἕνας ἀγγελιοφόρος ἐφθασεν ἐξ Ἀθηνῶν καὶ τοῦ ἔδωκε μίαν ἐπιστολὴν εἰς τὴν ὁποίαν ἐξετίθετο ὅτι ἐπρόκειτο νὰ ἐκραγῇ Ἐπανάστασις, ὑπεδείκνυε τὰ πρόσωπα τῶν στασιαστῶν καὶ τὸν συνεβούλευε νὰ λάβῃ ἀμέσως μέτρα διὰ τὴν ματαίωσίν τῆς.

«Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ ἀγγελιοφόρος, ὁ ἀποστέλλων τὴν Ἐπιστολὴν ταύτην σὰς ἐξορκίζει νὰ τὴν ἀνεγνώστῃ ἀμέσως, διότι γράφει περὶ σπουδαίων ὑποθέσεων». Ὁ Ἀρχίας ἀπήντησεν: «Ἐς αὐτὸν τὰ σπουδαία» καὶ ἐξηκολούθησεν τὴν διασκεδάσιν. Τὴν νύκτα ἔκεινεν ἐν τῷ μέσῳ τῶν ὄργων τοῦ Ἀρχία καὶ τῶν συντρόφων του εἰσῆλθον οἱ συνωμῶται εἰς τὴν οἰκίαν του καὶ ἐφόνευσαν αὐτὸν καὶ τοὺς συντρόφους του.

Πόσον προσηγορεῖ τὸ γεγονός τοῦ τοῦ εἰς τὴν διαγωγὴν πολλῶν Χριστιανῶν, οἱ ὁποῖοι ἀφοσιωμένοι εἰς τὰς ἡδονὰς καὶ διασκεδάσεις τῆς παρούσης ζωῆς ἀναβάλουν πάντοτε «Ἐς αὐριον» τὴν σπουδαιότητα καὶ ὑψίστην ὑπόθεσιν τῆς μετανοίας καὶ Σωτηρίας τῶν! Καὶ πόσοι ἐν τῷ μέσῳ τῆς ἀμαρτωλῆς τῶν ζωῆς φεύγουν ἐκ τοῦ κόσμου ὅπως καὶ ὁ Ἀρχίας, χωρὶς νὰ ἴδουν τὴν ἡμέραν τῆς μετανοίας τῶν καὶ τῆς Σωτηρίας!

+ Α. Κ.

ΚΙΝΗΣΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ

Ὁ Πανιερωτάτος Πρόεδρος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Γ.Ο.Χ. Κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου ἐχοροστάτησεν ἐν τῷ ἐν Ταμπουρίοις Πειραιῶς Πανηγυρίζοντι φερωνύμῳ Ἱερῷ Ναῷ ὁμιλήσας ὡς πάντοτε ἐμπνευσμένως καὶ ἐνθουσιωδῶς, ὥστε τὰ πλήθη κατασυγκεκινημένα καὶ ἑνδοκρυ ὕμνουν τὸ ὑπερμνητον ὄνομα τῆς Θεοτόκου.

— Ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Διαιυλείας κ. Πολύκαρπος τὴν 8ην Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἑορτὴν τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου, μετέβη εἰς Κόρινθον προσκληθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκεῖ εὐσεβῶν Γ. Ο. Χριστιανῶν καὶ ἐλειτούργησεν ἐν τῷ ἐορτάζοντι αὐτῷ Ἱερῷ Ναῷ τῆς Μεταμορφώσεως τοῦ Κυρίου.

Οἱ Χριστιανοὶ ἐδέχθησαν τὸν Σεβασμιώτατον μετὰ πολλῆς χαρᾶς καὶ ἐπεδαφίλευσαν αὐτῷ ἐξαισίας περιποιήσεις.

Τὴν 8. Λειτουργίαν παρηκολούθησαν μετὰ κατανόξεως καὶ εὐλαβείας ὅλοι οἱ Γ. Ο. Χριστιανοὶ καὶ ἐκ τῶν πλησιεστέρων χωρίων.

— Ἐπίσης κατὰ τὴν ἑορτὴν τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου μετέβη εἰς Λιόπεσι ἐν τῷ Ἑσχασιτηρίῳ τοῦ Πατρὸς Ἀκακίου καὶ ἐτέλεσε ἐν μεγαλοπρεπείᾳ καὶ ἐν καταφανῇ συγκινήσει τῶν πιστῶν, ὧν τὰ πλήθη

προσέτρεξαν ἀπειρα πανταχόθεν, τὰ Ἑγκαίνια τοῦ ἐορτάζοντος Ἱεροῦ Ναοῦ τῆς Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου. Ὁ Σεβασμιώτατος ὁμιλήσας ἐξυμνήσας τὴν Δόξαν τῆς Θεομήτορος καὶ ἀνέπτυξεν τὴν θέσιν Αὐτῆς μετὰ τῶν Χριστιανῶν. Οἱ πιστοὶ ἀνελύθησαν ἐκ τῶν λόγων εἰς δάκρυα συγκινήσεως καὶ χαρᾶς ὕμνοντες τὴν Θεομήτορα.

Ἐπανήλθεν ἐκ τῆς περιοδείας του ἐκ Τήνου καὶ Σύρου ὁ πρὸς εἶχε μετὰ βῆ ὁ Πανος. Ἀρχιμ. κ. Μερκούριος Καλοσκάμης.

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Διοικ. Συμβούλιον τοῦ Ὁρφανοτροφείου Ἁγίου Γεώργιος Πειραιῶς διὰ τοῦ Σεβασμιωτάτου Προέδρου αὐτοῦ Ἀγίου Διαιυλείας εὐχαριστεῖ τοὺς συντρέξαντας καὶ βοηθήσαντας διὰ χρηματικῆς βοήθειας τὸ ὡς ἂνω Ὁρφανοτροφεῖον κατόπιν τῆς δημοσιευθείσης ἐν τῷ φύλλῳ τῆς Φωνῆς τῆς Ὁρθοδοξίας ἐκκήλσεως αὐτοῦ.

Οἱ προσφέροντες καὶ τὰ ποσὰ αἵτινα προσεφέρθησαν εἶναι ὡς κάτωθι:

- 1) Ἀπ. Σόμογλου ἐκ Βόλου Δρ. 50.000
- 2) Γεώρ. Κότης καὶ ἄλλοι » 227.000
- 3) Ναὸς Ἀγίου Παύλου διὰ τοῦ Παν. Ἀρχ. κ. Δανιὴλ » 45.000
- 4) Κων. Δεμπέσης » 100.000
- 5) Δέσβου Καλλιόπη » 100.000
- 6) Κυραὶ ἐκ τοῦ Ἱερ. Ναοῦ Ζωοδόχου Πηγῆς » 80.000
- 7) Μοναχὴ Ἀνακία » 20.000
- 8) Ἐκ Διοκροφίας τοῦ Ἱερ. Ν. Κοιμ. Θεοτ. Ταμπουρίων » 83.000
- 9) Μοναχὴ Τήνου » 55.000
- 10) Γ.Ο.Χ. Τήνου » 61.000
- 11) Γ.Ο.Χ. Βόλου ἐξ ἐγράνου » 200.000

ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

Παρακαλοῦνται τὰ ἀνὰ τὴν Ἑλλάδα Παραρτήματα ἡμῶν ὅπως διὰ τακτικῆς αὐτῶν Συνδρομῆς ἐνισχύσιν τὸ κεντρικὸν Ταμεῖον, ὅπερ ἀδυνατεῖ νὰ ἀνταποκριθῇ εἰς τὰ μεγάλα ἔξοδα τοῦ Ἱερ. Ἀγῶνος. Τοῦτο τυγχάνει ἱερὸν καὶ ἐπιβεβλημένον καθήκον πάντων τῶν Γ.Ο.Χ.

Παρακαλοῦνται οἱ Συνδρομηταὶ τοῦ Περιόδικου μας «Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας» ὅπως φροντίσῃ ἵνα τοῦτο διαδοθῇ εὐρύτερον πρὸς διάδοσιν τῶν ἰδεῶν μας καὶ τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἱεροῦ ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας Ἀγῶνος μας.

Ἐπίσης δὲ παρακαλοῦνται ὅπως ἀποστέλλωσι τακτικῶς τὰς συνδρομὰς τῶν ἵνα οὕτω διευκολύνεται ἡ ἔκδοσις τοῦ Περιόδικου.

Αἱ ἐργασίαι τῆς Ἱερᾶς Συνόδου λόγῳ τοῦ θέρους θὰ διακοπῶσιν ἐπὶ δεκαπενθήμερον ἀπὸ τῆς 25ης οὐδεύοντος Αὐγούστου ἔ. ἔ. ἐπίσης δὲ καὶ τὸ Περιόδικον ἐπὶ δεκαπενθήμερον δὲν θὰ ἐκδοθῇ ἥτοι ἡ προσεχὴς ἔκδοσις δὲν θὰ γίνῃ.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Συνιστάται εἰς τὸν ἐπιστολογράφον κύριον Εὐγένειον Τόμπρον νὰ μᾶθῃ πρῶτον γράμματα καὶ εἶτα νὰ προβῇ εἰς ἀνάπτυξιν Θεολογικῶν / ζητημάτων ὡς «τὸ ἔγκυρον καὶ ἀκυρον». Ἐν τῇ ἐπιστολῇ του δὲ αὐτὸν ἐκαυτὸν κατακρίνει καὶ ἀποδεικνύει ὅτι εἶναι ἔνοχος καὶ ἀγενετός μορφωγραμματικῶς καὶ ἀνθρωπιστικῶς κἄν.